1 Mayıs İstanbul'da kutlanmalıdır!
Biji 1 Gulan!

Fabrikalara, işyerlerine okullara, mahallelere, köylere, yığınların içine!

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Yıl 7, Sayı 128
21 Nisan 1980

NEREYE KADAR KAÇACAKSINIZ?

Geçen yıl burjuvazi 1 Mayıs'ı İstanbul'da yasakladı, menşevikler, "şöyle yapacağız, böyle yapacağız" diye militanlık gösterisi yaptıktan sonra apar topar soluğu İzmir'de aldılar. Bu yıl burjuvazi 1 Mayıs'ı Türkiye'de yaptırtmayacağım diyor, menşevikler, sendika bürokratları Kıbrıs'a gitmeyi planlıyorlar. Bu savaş kaçkınlarına, devrim korkaklarına soruyoruz. Nereye kadar kaçacaksınız.

1 Mayıs İstanbul'da kutlanmalıdır!

1 Mayıs kapıya dayandı. Türkiye burjuvazisi tüm halkımıza, işçi sınıfımıza karşı saldırısını hızlandırıyor. Yığınların hızla yükselen savaşımını boğmak için, kaybettiği mevzileri bir bir geri almak için hırsla ve kararlılıkla saldırıyor. 1 Mayıs bu mevzilerden en önemli birisidir. 1976'dan buyana sınıf savaşında önemli köşe taşları olan 1 Mayıs'lar, işçi sınıfımızın bileğinin hakkıdır. Bu 1 Mayıs'ta burjuvazi, bilek gücüyle alınan ve korunan bu kazanımı geri almaya hazırlanıyor. Demirel'in, 1 Mayıs'ın kutlanmasına izin vermeyeceklerini söylemesinin anlamı budur.

İşçinin Sesi, 1 Mayıs özel sayısında şöyle diyordu:

"...1 Mayıs 1980'de işçi sınıfımız birleşik gücünü düşmana gösterebilirse devrim savaşımı büyük bir canlılık kazanacak, büyük bir atılım yapacak, pek çok zulüm tedbirini yırtıp atacaktır. Gösteremez de 1 Mayıs burjuvazinin taktik bir utkusuyla kapanırsa, gerici cephenin cesareti ve dolayısıyla faşist uygulamalar artacak, işçi sınıfında ve emekçilerde moral yorgunluk ve geçici de olsa bir durulma ortaya çıkaracaktır" (*İşçinin Sesi*, sayı 127).

1 Mayıs 1980'in böyle bir dönüm noktası olacağı apaçık ortadayken TKP'nin oportünist kanadı, TİP ve sendika bürokratları 1 Mayıs'ı çatışmasız atlatmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Ama büyük bir açmaz içindeler. Burjuvaziyle uzlaşmaya çalışırken bir yandan da işçi sınıfına devrimci görünmek artık kolay olmuyor. Nasıl olsa yolunu bulur, burjuvaziyle anlaşır ve 1 Mayıs'ı bir köşede kutlarız düşüncesiyle ortaya attıkları, "bütün Türkiye 1 Mayıs alanıdır" belgisi açmazlarını derinleştirdi. Leninciler, bu belgi "ancak İstanbul'da bir 1 Mayıs gösterisiyle birlikte bir anlam kazanabilir" diye bastırdılar. 1 Mayıs 1980'in anlamını çok iyi gören burjuvazi de Demirel'in ağzından, burada uzlaşmaya yanaşmayacağını açık edince oportünistlerin paçası tutuştu. Telaş içinde bir yol "aranmaya" başlandı ve "bulundu".

Uzun süre yuvarlak sözlerle durumu "idare" eden oportünistler yaşamın dayatması karşısında birden şaşırdılar. Savaşta zoru görünce derhal geri çekilmekten başka bir almaşık düşünemeyen, bunun dışında herşeyi "serüven" ve "provokasyon" gören menşevik mantık "çözümü" yine kaçmakta buldu: *1 Mayıs'ı Kıbrıs'ta kutlamak!*

Şaşkın ördek "tersten" dalarmış. Böylece, 1 Mayıs'ı koşullara göre ama mutlaka kutlayacağız derken neye güvendikleri, hangi kapıyı açık bıraktıkları da ortaya döküldü. Bu, aynı zamanda, menşeviklerin kuzey Kıbrıs'ın Türkiye' ye ilhakını da nasıl benimsemiş olduklarının sergilenmesidir.

"Bütün Türkiye 1 Mayıs Alanıdır"
(Oportünistler ve sendika bürokratları)

Demagojik militanlık

TKP'nin Sesi radyosu bu "şaşkınlıklardan" sonra durumu kurtarmak için demagojik militanlık gösterilerini arttırdı. Ecevit'in 1 Mayıs üstüne söylediklerine "ateş püskürmeye" başladı. Ama yine, 1 Mayıs'ın nerede, nasıl kutlanacağı üstüne somut söz etmekten "özenle" kaçındı. Ecevit'i, eylem birliğini bozucu bir tavır içinde olmakla suçladı.

Ecevit Sakarya'da şöyle diyordu: "Demokrasiye bağlı ve demokratik solu beminsemiş işçilerin, hele Cumhuriyet Halk Parti'li işçilerin, hangi bayrakların ardından yürüyebileceği veya yürümeyeceği bellidir. Hangi marşları söyleyip söylemeyeceği bellidir".

TKP'nin oportünist yönetimi bu sözlere neden kızıyor? "Ulusal değerlerin" en tutarlı savunucuları olduklarını her fırsatta ilan eden, "Türk Bayrağı"na, "İstiklâl Marşı" na saygısız (!) davrananları *siddetle* eleştiren menşevikleri kızdıran ne? Kendileri "İstiklâl Marşı"nı ateşli olarak savunur ve "Türk Bayrağı" na "saygı" duyarken Ecevit'in işçilere Kızıl Bayrak ardında yürümeyin, Enternasyonal'i söylemeyin demesine mi bu "hiddet"? Genel-İş kongresinde önce 1 Mayıs marşının, ardından da "İstiklâl Marşı"nın çalınmasında sizin bu "saygılı" tavrınızın ve saygı yaratma çabanızın katkısı yok mu? Kardeş kardeş direğe "Türk Bayrağı" nı çeker ve "İstiklâl Marşı"nı söylerseniz, olur biter. Ecevit, bunun ardından başka marş söyletmem diyorsa sizden daha ilkeli davranmış oluyor, o kadar.

Nereye kadar kaçacaksınız?

Geçen yıl burjuvazi 1 Mayıs'ı İstanbul'da yasakladı, menşevikler, "şöyle yapacağız, böyle yapacağız" diye militanlık gösterisi yaptıktan sonra apar topar soluğu İzmir'de aldılar. Bu yıl burjuvazi 1 Mayıs'ı Türkiye'de yaptırtmayacağım diyor, menşevikler, sendika bürokratları Kıbrıs'a gitmeyi planlıyorlar. Bu savaş kaçkınlarına, devrim korkaklarına soruyoruz: NEREYE KADAR KAÇACAKSINIZ?

1 MAYIS İSTANBUL'DA KUTLANMALIDIR!

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

YAYIN KURULU

R. Yürükoğlu (Editör)
Emine Engin (Yardımcı Editör)
Zeynep Arbat (Yayın Redaktörü)
Haydar Çelik (Teknik Redaktör)
Süleyman Sakalı, Seyit Havran, Hatice Dağlı,
Ayşe Güvener, Ayla Antepli
Yıldırım Girneli(Dağıtım)

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street,London, N.1, England
Teleks: Londra 28107
Baskı: Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Değerli yoldaşlar,

Oportünistler savaşmadan yenilen ordulara benziyorlar. TKP'nin Leninci kanadına karşı verdikleri bu denli aşağılık bir "ideolojik savaş"a dünyanın başka bir yerinde rastlamak çok güçtür. Kullanılan yöntemler bir hareketin ve o hareketin yönetici kadrosunun karakterini yansıtır.

Anlıyoruz onları. Doğruyu savunmakla konumunu korumak gibi bir açmazla karşı karşıya kalanların doğuyu seçmesi yürek ister. O da menşevik yöneticilerde yoktur.

Yoldaşlar, bu sayımızın vurgusu Lenin'in 110. yıldönümü ve yine Kürt sorunu üstüne. *Savaş Yolu* ve *Çağ* dergilerinde çıkan iğrenç yazılara yanıt gereği vardı.

Bunlar gerçekten iğrenç yöntemler kullanıyorlar. Ne var ki savaşmadan yenilmelerini de bu yöntemler getiriyor. Diyorlar ki biz taktiklerimizi "Baba" dediğimiz ve İngiltere'de oturan İsmet Şerif Vanlı'dan alırmışız. O da Barzani'nin emperyalizmle ilişki kuran kolu imiş. Bu Fransızların deyimiyle *a-la-servis* masal nereden çıkıyor? Menşeviklerin Kürdistan şefiyle bir sohbette, Kürdistan konusunda çok sayıda incelemesi var olan Dr. İsmet Şerif Vanlı'nın İngiltere'de oturduğunu öğrendiğimizi ve onunla görüşüp Kürt tarihi üstüne bilgi isteyeceğimizi söylemiştik. O yoldaş da *Çağ* dergisinde Vanlı hakkında yinelenen görüşleri söylemişti. Bu insan hakkında söylenenler doğru ya da yanlış olabilirdi. Biz onunla örgütsel, eylemsel vb. birlik için değil, Kürdistan tarihi konusunda kitapları olan bir yazar olarak görüşecektik.

Neyse, bu Kürdistan şefi yoldaşla bir daha görüşemedik. Dolayısıyla olayın sonraki gelişimini öğrenemedi! Ve *Savaş Yolu* ile *Çağ*'daki iğrenç yazılar o verdiğimiz bilgiye dayanarak çırpıştırıldı. Oysa biz daha sonra ilk bilgimizin yanlış olduğunu, Dr. İsmet Şerif Vanlı'nın İngiltere'de oturmadığını, Lozan'da yaşadığını, hatta çok uzun yıllardır İngiltere'ye gelmemiş bile olduğunu öğrendik. Ne gördük, ne tanıştık, ne konuştuk.

Bu *a-la-servis* masal bazı ilginç yanlar daha taşıyor. Menşevik Kürdistan yöneticisinin Kürt hareketini ne iyi (!) bildiğini gösteriyor. Bizden aldığı yanlış bilgiyi bilgiççesine kağıda döküyor, İngiltere'de oturur, vb. Vanlı'nın, Barzani hareketinin liderlerinden biri olduğu ve hatta emperyalist çevrelere bağını kurduğu görüşünü yanıtlamak ise bize düşmez. Kürt komünistleri, devrimci demokratlar isterlerse yanıtlarlar.

Yeri gelmişken bir hatırlatma yapalım. *Atılım* mart 1976 sayısının 7. sayfasında, S. Üstüngel'in YAKINDA ÇIKACAK OLAN "TKP VE ULUSAL SORUN" BAŞLIKLI kitabının ilanı vardı. İlanın üstünden dört yıl geçti, neden çıkmadı? Başka işler araya girdi, yazılamadı demeyin. Yoldaşın kendisi, bittiğini bize daha o yıl söylemişti. Neden çıkmadı?

Biz söyleyelim, bir yandan Lenincilerin uzlaşmasız tutumu, öte yandan Kürt hareketinin hızla yükselen teorik düzeyi, ayrılma hakkını reddeden bu Türk ulusçusu kitabın basılmasını olanaksızlaştırdı. Tüm kitabın yeniden yazılmasını zorunlu kıldı. Belki ona zaman bulamamışlardır!

Oportünistler hızla çöküyorlar. Çökerken de çok gürültülü ve dayanılmaz bir koku salıyorlar. (Aralarındaki klik çatışmaları keskinleşiyor, Erdalcılarla Partizan kliği artık açıktan çekişiyorlar. Erdalcılar İ. Bilen'e verdikleri desteği çekiyorlar, herhalde "zamanı geldiği"ni düşünüyorlar.) Haydi yoldaşlar, bu çöküşü hızlandıralım. Yaşasın 1 Mayıs!

Editör

OKURLARIMIZ YAZIYOR

İttihat-Terakki artığı Türk şovenistleri

Dostlar,
Geçtiğimiz günlerde TSİP bir "Gençlik Sorunları Gecesi" düzenledi. Aslında gece TSİP'in adı kullanılarak TSİP-DDKD ve "İlerleme" tarafından hazırlanıyordu. Toplantıya çeşitli Avrupa ülkelerinden gençlik örgütleri temsilcileri de katılıyordu. Ancak gecenin yapılacağı gün DDKD'lilerle bütün oportünistler arasında çıkan tartışma hem gecenin yapılmasını engelledi, hem de bir TİP'linin deyimiyle, ünlü "üçlü ittifak çöktü"!

TİP'lilerden ve bir oportünistten aldığımız habere göre olay şöyle oldu.

Toplantının yapılacağı gün — ki toplantı gazetelerde ilan edilmiş, davetiyeler dağıtılmış ve en güzeli de yabancı gençlik örgütü temsilcileri İstanbul'a gelmişti — DDKD'li, TSİP'li, TİP'li ve de bizim oportünistlerden görevliler salonu hazırlamak için Tepebaşı gazinosuna geliyorlar. Bizimkiler, sahneye küçük küçük masalar konmasını, bu masaların arasına da her örgüt temsilcisinin ulusal bayrağının konmasını öneriyor. Tabii Türkiyelilerin masasının arkasına da bir Türk bayrağı! İşte tam bu anda kızılca kıyamet kopuyor ve devrimci demokratlar, "Türk bayrağı konacaksa bir de Kürt bayrağı asılmalı" diyorlar. İki taraf da birbirini şoven diyerek suçluyor. Tartışma önce salonun ortasında başlıyor, sonra "militanların önünde kavga etmenin ayıp olacağını" düşünen yöneticiler odaya çekilip orada sürdürüyorlar kavgayı. Sonuçta gece "erteleniyor"! Yabancı konuklar da gerisin geri ülkelerine dönüyorlar.

TİP'liler bu olayı "ittifakın çöküşü" olarak niteliyorlar. Bu konuyu konuştuğumuz oportünistler, sözü devrimci demokratlara getirip "yarının sorununu bugünden çözmek istersen böyle olur" diyorlar. Ve onların şovenliklerinden, körlüklerinden söz ediyorlar. Oportünistler, Lenincilerin zoruyla "ayrılma hakkı"nı sözde söylemeye başladılar ama iş somuta gelince ittihat-terakkici şovenistliklerinden kurtulamıyorlar.

L.S.
İstanbul

Devrim savaşında yemininiz yeminimdir

Yoldaşlar,
5.2.1980 tarihli mektubunuzu aldım, çok teşekkür ederim. Yoldaşlar, kitaplar bana ulaşmadı. Ama normaldir, burası böyledir. *İşçinin Sesi*'nin savunduğu ilkelerle tam bir birlik halindeyim demeyi biraz erken buluyorum. Ancak, *İşçinin Sesi*'nin savunduğu ilkelere karşıyım demek her babayiğidin harcı olmasa gerek. *İşçinin Sesi* doğruyu ve gerçeği savunuyor. Ancak savunmak yetmez. Bu ilkeleri yaşama geçirmek gerek. Doğruluğunu yaşam gösterecek. Sizler tarihsel bir göreve, işçi sınıfının ve halklarımızın kurtuluşu görevine çağrılı insanlar olabilirsiniz.

Uzunca bir mektup yazmıştım. Fakat gönderemedim. Yine de bir iki noktaya değinmek gereğini duyuyorum. Birincisi, yeriniz iyi değil. Oportünizm sizi bu yönden vurabilir, bir yandan sizi yıpratmaya çalışabilir. Bunun yanısıra oportünizm sizi sosyalist anavatandan koparmayı deneyecektir ve deniyor da. Uyanık olmalısınız. Anavatandan kopmak, Türkiye işçi sınıfından kopmak kadar öldürücü olur. Kastro yoldaşın peşini bırakmamalısınız. İşlerinizi düzeltecek olan lider yoldaşlardan biridir. Ve bu arada oportünizmi açık güreşmeye, işçi sınıfının gerçek temsilcileri önünde ve kardeş sosyalist partileri önünde güreşmeye zorlamalısınız. Yani Kongreye. Bütün gücünüzle buna uğraşmalısınız. Bezirgan peçeleri kitleler önünde yırtıp atmalısınız, gerçeği ortaya çıkarmalısınız. Bir de en önemlisi Parti tarihini ortaya çıkarmalısınız. Dünyada her utkan komünist partisinin başarı nedenlerinden biri budur. Sizler de aynı yolu tutmalısınız.

Yoldaşlar, yüreğim sizlerle birlikte, gerçek komünistlerle birlikte çarpıyor. Gerçek komünistleri çelik çekirdek yapma savaşınızda başarılar dilerim. Devrim savaşında yemininiz yeminimdir.
Saygıyla selamlarım.

M.G.A.
Beyrut

İÇİNDEKİLER

Partizan fraksiyonunu Kongre'de tasfiye edeceğiz diyorlar

Değerli yoldaşlar,
Duyduğumuza göre son günlerde oportünistlerin Politik Büro toplantısı yapılmış, kararlar Radyo'dan da yayınlandı.

Sol ortacılar bu kararları kendileri genişleterek tabana okutturuyorlar. Teksirle çoğalttıkları yazı *İşçinin Sesi*'nde yazılanları dolaylı yönlerden onaylıyor. Bu teksir ile militanların kafasını karıştırmayı amaçlıyorlar.

Ortacılara ve sağ oportünizme karşı savaşmak kolay, sol ortacılara karşı savaş daha zor. Sol ortacılığa karşı savaşa ağırlık verin. Sol ortacı şeflerin ve onlara bağlı olanların ortalıkta dolaştırdıkları sözleri kelimesi kelimesine aynen yazıyorum.

1. *İşçinin Sesi*'ndeki görüşleri, biz ve taban eskiden de savunuyorduk. Yürükoğlu, bu durumu bildiği için kendine kariyer kapmak amacıyla acele çıkış yaptı. Kendine ve partiye zarar verdi.

2. Bu Politik Büro toplantısında, sağ oportünistler tasfiye edildi (Avrupa'daki).

3. Biz, "sağ oportünizm asıl Türkiye içinde, o da Partizan fraksiyonu" dediğimizde, "onu da Kongre'de tasfiye edeceğiz" diyorlar.

4. Radyo'dan yayınlananla teksir edilen yazı birbirini tutmuyor. "Konspirasyon gereği orada bazı şeyler yer almadı, aslı bu teksir yazıda" diyorlar.

Yoldaşlar, parti içindeki fraksiyonların ayrılık noktalarını iyi açın. Son günlerde Muğla'da *Savaşım* (eski *Savaş Yolu*) çıkıyor. Lenin'den bol alıntı var! Oportünizm eskisi gibi açık vermiyor. Yayınları ve radyoyu zamanında izleyerek karşılığını vermeye çalışın. Acele bu Politik Büro kararlarının yanıtını verin.

Devrimci selamlar

L.B.
İzmir

İşçinin Sesi sayı 126'da, Emine Engin yoldaşın yazısı bu konuyu işlemektedir.

İ.S.

Oportünistler gurupları adına çalışıyorlar

İGD kurulduğundan buyana içinde olan bizler, "ideolojimiz güçlü, biz ideolojimize güveniyoruz" diye herkese hava attık. Diğer gurupların gazeteleri, dergileri eleştirilerle doluyken biz bunlara cevap vermesini, ciddiye alınmamasına bağlamış, buna alışmıştık. Böylece 4-5 yıldır bildiğimizce çalışıp çabaladık.

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye çıktı, herkes en derli toplu yapıtımız diye cebine koyup sahip çıktı. Bir yıl geçti, *İşçinin Sesi*'nde anlatılan denge hesapları gelişince bugünkü gelişmeler oldu. Ve o eski "en derli toplu yayınımız" diye gezinenler şimdi küfür etmekte yarışıyorlar.

Bu oyunun aktörleri, "ideolojimize güveniyoruz", "midemiz sağlam, hepsini eritiriz" şarkısını da ekleyerek repertuarlarını genişletiyorlar. Sağ oportünist yetkililer, yeteneğini H. Erdal ortacılığının hizmetine sunan ortacılar, hepsi kendi gurupları adına örgütleniyorlar. Herkes kendi gurubunu güçlendirmek için çalışıyor. Buna örnek çok ama bunlardan biri çok güzel:

Bir oportünist, gittiği yerde şöyle diyor: Evet, hareket içinde sağ oportünistler var, sol oportünistler de var. Fakat bunlardan başka bir de Lenincilier var, o da biziz. Sol oportünistler bize ortacı diyor, ama ortacı oportünizm nerede görülmüş? Sağ oportünistler varsa, sollar da varsa, ikisine karşı olanlar Lenincilerdir, ortacı değil. Bu çok ince bir çizgidir. Çok dikkat etmek gereklidir. Bu ince çizgiden yürümek zordur".

Böyle buyurduktan sonra H. Erdal adına çalışan bu oportünist daha sonra İzmir'de gençlik içindeki oportünistleri eleştirip H. Erdal takımının reklamını yapıyor.

H. Erdalcılar böyle yaparken sağ oportünistler ne yapıyor? Onların bölgede neler dediğini bilmiyoruz. Ama görünen köy kılavuz istemez:

Bir birimin komitesini ikna toplantısında, bir sağ oportünist yönetici "H. Erdal bizi bağlamaz" dedi. Bölgede de farklı konuşmuyordur herhalde.

Onlar *İşçinin Sesi*'ne karşı açık, kendi gurupları adına gizli çalışırken *İşçinin Sesi* hızla güçleniyor. Kısa sürede böyle bir güçlenme oportünistleri çileden çıkarıyor.

Oportünizmi yeneceğiz!
Yaşasın Leninizm!

H.R.
İzmir

Acizler, ihbarcılar, şovenler

İstanbul'da Hasköy'de İGD'li militanlardan bir gurubun geçtiğimiz aylarda DEV-SOL'a geçtiği öğrenildi.

Gerekçe olarak İGD'nin can güvenliklerini sağlamadığını gösteren militanlar arasında Fevzi Kuruçay'ın akrabası da var. Bilindiği gibi Fevzi Kuruçay 1979 ağustosunda İzmit'te faşist-polis işbirliği sonunda öldürülmüştü. Kuruçay'ın akrabası genç militan, Fevzi'nin öldürülmesinden İGD yöneticilerini sorumlu tutuyor. Ve militanlarının can güvenliğini sağlamayan İGD yöneticilerini pasifistlikle suçluyor.

İKD yöneticileri iyice pisleştiler. *İşçinin Sesi*'nin görüşünü savunan İKD'li militanların silah taşıdığını mahalleli kadınlar arasında yayarak akılları sıra anti-propaganda yapıyorlar. Sık sık evlerin basıldığı böyle bir ortamda bu yapılan ihbarcılıktır.

Öte yandan, yine İKD yöneticileri, Lenin'in kitapları ile eğitim yapmak isteyen militanlara, "Sen Maden-İş'in A-tipi seminer notlarını bil yeter" diyorlar.

Kadrolara verilen eğitimlerde açıkça "Kürt ulusu diye birşey yoktur. Kürtler ulus değildir. Uluslaşma sürecindedirler", "TİP birazcık oportünisttir" (aynı sözleri kullanmıştır eğitimci) gibi şeyler söylüyorlar. Eğitimler konusunda ayrıntılı bir yazı yollanacak.

Selamlar, başarılar,

C.G.
İstanbul

Hainlerden hesap soracağız!

Saygıdeğer Yoldaşlar,
Zonguldak'ta savaş verenlerden biri olarak cezaevine düşmem, sizlere bazı şeyleri anlatmayı gerektirdi.

Hapisanelere atılanlar doğrudan veya dolaylı olarak bu düzene karşı olanlardır. Zonguldak Cezaevi'nde 400'ün üstündeki mahkum da böyle. Toplumun değer yargılarına göre bu kişiler ya birer kahraman ya da "suçlu" kişilerdir. Hapishaneleri dolduran bu kişilerin yaşam koşulları dışarıdakinden pek farklı değildir. Hatta yaşam koşullarının ağırlaştığı, zulmün, acının her gün her dakika somutlaştığı bir yerdir.

Can güvenliği sorunu yalnızca dışarıda değil, içerde de vardır. Bunu bir örnekle açıklamak, Türkiye'de faşist terörün ne kadar arttığını örneklemek istiyorum. Cezaevinde 2 siyasi koğuş var. 5 no'lu koğuşta devrimciler, 6 no'lu koğuşta faşistler barınır. Çeşitli haksızlıklara karşı çıkan, bu düzende yaşamak istemeyen, hepsi birbirinden yürekli dürüst kişiler var 5. koğuşta. 6. koğuşta ise faşist Türkeş'lerin, Demirel'lerin eli kanlı katilleri, esrar içen her türlü pisliği yapanlar var. Devrimcilerin haklarını almak için mücadele ettikleri bir sırada faşistler, 6. koğuştan arkadaşlarımızı kurşun yağmuruna tuttular. Arkadaşlarımız olaydan ufak sıyrıklarla kurtuldular. 5. koğuşun devrimcileri bu olaydan sonra faşistlerin koğuşunun aranmasını ve saldırganların cezaevinden sürülmesini istediler. Ancak bu yapılmadı. Ardından devrimciler ölüm orucuna gittiler ve 6. koğuş aranmak zorunda kalındı. Bir tabanca, mermiler ve üç-dört tane dinamit lokumu bulundu. Faşistlerin koğuşunda kimseye dokunulmadı, 5. koğuşdan dört-beş devrimci sürgün edildi.

Görülüyor ki yoldaşlar can güvenliği içeride de baş sorun durumunda. Suçlular gene korunuyor, haklılar ceza görüyor, sürgün ediliyor. Aynı dışarda olduğu gibi.

Can güvenliğinin sorun olduğu dönemimizde imza kampanyalarıyla savaşıma alışmış, pasifizmin batağına girmiş, hala CHP içinden umut bekleyenlere, can güvenliği komitelerini gündeme getirenlere saldıranlara, "Dağdan gelip, bağdakini kovmak isteyenlerdir" diyenlere tek bir sözümüz var. Devrimcilik namusumuz üzerine yemin ederiz ki bunların hesabını soracağız!

Zonguldak Kapalı Cezaevinden
bir Leninci

Parlak bir gelecek vaadettiler

Değerli Dostlar,
Uzun süredir sizlere mektup yazamadım. Bu mektupta sizlere kendimden söz etmek istiyorum... sonuna kadar İGD propaganda bürosunda çalıştım. Ayakları havada, örgütlenmeden kopuk, işlevsiz bir büro. İki buçuk yıl boyunca kazandığım şeyler belli ölçüde yazı yazmayı ve seminer vermeyi öğrenmek oldu. Onun ötesinde çok şeyler alıp götürdü. Memurlaştım. İçimdeki devrimci ateş, çalışma isteği sönmedi ama köreltildi. Özellikle sıkıyönetimin ilânından sonra içine girdiğimiz eylemsizlik döneminde durum daha da kötüledi. Düşünüyorum da İGD üyesi olmadan önce daha çok kitap okumuştum. O dönemde okuduklarımı daha iyi kavramışım. Üstelik İGD üyesi olduğumdan beri eğitim ve propaganda gibi görevler üstlendiğim halde ODTÜ eylemiyle birlikte gelişen olaylardan sonra, arkadaşlarımız örgütten tasfiye edildiği sıralarda, bürodaki görevime devam ettim. Ancak menşeviklerin şüphelendikleri açıktı. Büro toplantılarını haber vermiyorlar, seminerlerde görev vermiyorlardı. Önce kişisel konuşmalarla ikna edilmeye çalışıldım. Ancak bununla iş çıkmayacağını anlayınca başka yöntemleri denediler. O sıralarda nişanlım İGD'deki görevinden ayrılmış, üyelikten çıkarılmıştı. Bunu öne sürdüler, İGD'ye karşı suç işlememiş olsam da, nişanlı kaldığım sürece İGD'de çalışamayacaktım. "Sen yüzüğünü çıkar, o zaman belki o da vazgeçer *İşçinin Sesi*'nden" dediler. Daha sonra sorguya çekildim, ne zaman devrimci olmuştum, neden İGD'li olmuştum, niye TKP'ye sempati duyuyordum, vb.

Sonra ideolojimden taviz verirsem, "parlak bir gelecek" vaad ettiler. 10 bin liralık bir işe sokacaklardı — okuldan atılmıştım — ayrıca "parlak bir devrimci gelecek"den söz ettiler. Ben bu işe bir kazanç, gelecek için girmediğimi, herşeyimi kaybetmeyi göze alarak devrimci olduğunu anlatmaya çalıştım. Sözlerim onlar açısından son damla oldu. Bir "entrikacı" daha açığa çıkmıştı.

Devrimci selamlar.

Cevher K.
Ankara

FİDEF OLAYI

Selam olsun portünistler korku salanlara

FİDEF'in başına çöreklenmiş menşeviklerin tabandan ne denli korktukları, 4-6 nisan arasında Frankfurt'ta yapılan FİDEF'in 4. Kurultayı'nda faşist yöntemlerle MİB (Mannheim İşçi Birliği) delegelerine saldırmalarıyla ortaya çıktı.

MİB dört yıldan beri FİDEF üyesi bir örgüttür. Bu örgüt yıllardan beri Federal Almanya'daki devrimci hareketin içinde yerini almış, işçi sınıfımızın savaş yolundan yürümüştür. Örgütümüzün, 1979 ortalarında TKP'mizin içinde açığa çıkan ideolojik mücadelede Lenincilerin yanında yerini alması FİDEF yönetimindeki menşevikleri ürküttü, rahatlarını kaçırdı. İlk anda örgütümüzle olan ilişkilerini askıya aldılar. Daha sonra, merkezi eylemleri bize bildirmedikleri halde, sağda solda örgütümüzü disiplinsizlikle, merkezi eylemlere katılmamakla suçladılar. Disiplin maskesi ardında ideolojik ayrılığı yığınlardan gizlemeye çalıştılar.

Bir ara örgütümüzün başkanını FİDEF merkezine (Düsseldorf) ve Essen şehrine çağırdılar. Başkanımız, "sorumlular" tarafından istifaya zorlandı. Baktılar ki bu sökmüyor, taktik değiştirdiler. Bir takım vaadlerde bulunarak Lenincilerin saflarında gedik açmak istediler. Bu da sökmeyince, FİDEF başkanı H.Özcan başta olmak üzere, 60 kişilik bir gurupla derneğimizin genel kurulunu bastılar. Genel kurul sırasında zorla, dışarıdan getirmiş oldukları kişileri üye yapmak istediler. Bizleri birçok kez tehdit ettiler. Bütün bunlara karşın, Lenincilerin kararlı savaşımı sonucunda menşevikler seçimleri kaybederek derneği terketmek zorunda kaldılar.

Bu yenilgiden sonra, 4-6 nisan arasında Frankfurt'ta yapılan FİDEF'in 4. Kurultayı'na bizi çağırmadılar. Bütün yükümlülüklerini yerine getirmiş olan derneğimizi gizlice tasfiye etmek istediler. Bunun üzerine, FİDEF merkezine telefon ederek Kurultay'a katılmak istediğimizi bildirdik. FİDEF başkanı H.Özcan,söyleyecek söz bulamayınca, 3 delegeyle katılabileceğimizi söyledi. Fakat Kongre günü saat 12.30'da 8 kişiyle (3 delege, 5 konuk) salona girmek istediğimizde görevliler, MİB hakkında Genel Yönetim Kurulu'nun bir kararı olduğunu ve bu nedenle içeriye alınmayacağımızı söylediler. Biz diretince, bir görevli FİDEF'in yöneticileriyle görüştü ve içeri alındık. Hemen delege kayıtlarımızı yaptılar. Kişi başına 20 DM ödedikten sonra 60-70 kişilik bir gurup tarafından çember içine alındık. "Görevliler", FİDEF yöneticilerinin bizimle *dışarıda* konuşmak istediğini, onun için dışarıya çıkmamızı söylediler. Biz, dışarıda, karanlık köşelerde hiç kimseyle konuşacak birşeyimizin olmadığını, görüşlerimizi, eleştirilerimizi örgütümüzün en yüksek organı kongremizde *açıkça* anlatacağımızı bildirdik. Bunun üzerine, bizi itmeğe ve küfür etmeğe başladılar. Bazı delege ve konuklar bu duruma karşı çıkmak istediklerinde, coplu görevliler tarafından hemen oradan uzaklaştırıldılar. Olan bitenlerden haberi olmayan delegelerle ilişkiye geçeceğimizden ve yalanlarının açığa çıkacağından korkan menşevikler bizi zorla dışarıya atmaya kalkıştılar. Önce gaz tabancalarıyla gözümüze gaz sıkıp, daha sonra ellerindeki coplarla bize vurmaya başladılar. Ortalık ana baba gününe döndü. İlk andaki kargaşalıkta dört arkadaşımız zorla dışarı atıldı, dört kişi ise bir süre içerde menşeviklerle boğuştu. Bu arada bizimle konuşmak isteyen delegeleri bırakmamak için kapıları kilitlediler. İnsanlar, pencerelere yığılmış bizleri seyrediyorudu. Biz dışarıda, *İşçinin Sesi* gazetemizi, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* ve *Komünistlere Açık Mektup* kitaplarını satmağa başladık. Pencerelerden delegeler bizi selamlıyordu. Bunu gören menşevikler ikinci kez coplu, gaz tabancalı saldırıya geçtiler. Bu kez saldırıya hazırlıklıydık. Hemen sırt sırta vererek karşı koyduk. Kavga sırasında bazı yoldaşlar bize karşı cop kullanmadığı için hemen görevden alındılar. Hem dövüşüyor, hem geri çekiliyorduk. Bu çatışma aşağı yukarı yarım saat sürdü. Kavga bittiğinde bizden dört yoldaş, onlardan da dört menşevik yaralanmıştı. Bu olay delegeler ve konuklar arasında büyük çalkantılara neden oldu. FİDEF'in oportünist yöneticilerinin ideolojik savaşımdan ne denli kaçtıklarını ortaya koydu.

Menşeviklerin korkakça saldırılarından sonra o gün saat 17.00'de yaralı yoldaşları Mannheim'a götürmek zorunda kaldık. Tedavilerini yaptıktan sonra, gece yarısı tekrar geri döndük. Kurultay'ın yapıldığı salonun ana giriş-çıkış kapısına çadırımızı kurup, açlık grevine başladık. Amacımız, oportünistlerin anti-demokratik tutumunu protesto etmek, onların yalancı, şovenist ve oportünist yüzlerini kitlelerin önünde sergilemekti. Böylece, Kurultay'ın ikinci günü sabahı delegeler toplantıya gelirken bizlerle ana kapıda karşılaştılar. Yapılan haksızlığı öğrenince bir çoğu şaşırdılar. Çünkü, ilk gün çıkan kavgayı görmeyen ve içyüzünü bilmeyenlere, menşevikler, "bir gurup faşistin salonu basmak istediğini ve onların görevliler tarafından dışarıya atıldığını" söylemişler! Bu sahtekârlıklarıyla olayların içyüzünü tabandan gizleyebileceklerini sanan oportünistlerin oyunu böylece sökmedi, sökmeyecek de. Çünkü bu kıvılcım artık FİDEF'i de tutuşturdu.

Açlık grevi sırasında birçok yoldaş bizleri ziyaret etti, kitaplarımızı satın aldı. Bir çoğu da bizlerle görüşmek, kitapları satın almak istedikleri halde zorla bırakılmadılar. Kitap satın alanlar ise, kitapları ellerinden alınıp, yırtılmadıkça içeri alınmıyorlardı. O gün oportünistler, aynı faşistler gibi, 50-60 kitabı delege ve konukların elinden alıp yırttılar. Birçok delegenin cebini ve çantasını aradılar. Buldukları kitapları derhal alıp yırtıyorlardı.

Daha sonra,bizimle konuşmalarını engellemek için giriş-çıkış kapısını delegelere yasakladılar. Buna karşın birçok yoldaş yasak çemberini kırarak yanımıza geldi. Bizim haklı olduğumuzu, bizlerle beraber olduğunu söyledi. Bu bizleri daha da biledi, kararlı, ilkeli savaşımımıza güç kattı.

Menşevikler olayların gerçek yüzünün açıklanmasından, sahtekârlıklarının ortaya çıkmasından o denli korkuyorladı ki Kurultay sırasında bu konuyu gündeme getirmek isteyen bir yoldaşa söz hakkı vermediler. Korkularından birçok delegeyi bizimle ilişki kurmaları için izlediler. İki gün boyunca insanları salonun arka kapısından, gurup halinde görevlilerin kontrolü altında, içeri alıp, dışarı çıkardılar.

Grevin ikinci günü akşamı artık beş yoldaş değildik. Grevcilerin sayısı 21 kişiye çıkmıştı. FİDEF Kurultay'ına katılanlarsa 800-900 kişiden 300 kişiye düşmüştü. 21 kişi oportünistlerin yüreğine korku saldı. Kurultay'ın son günü ise bambaşkaydı. Sabahtan akşam kongre bitimine kadar ortalık "Faşizmi ininde geberteceğiz!","Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!" "FİDEF Lenincilerin olacak!" ve "Tasfiyeciliğe son!" belgileriyle ve konuşmalarla inim inim inledi.

Biz Leninciler, kararlı, inançlı, savaş alanlarından kaçmadan oportünistlerin içyüzünü kitlelerin önüne serdik, sereceğiz.

Biz, MİB olarak, tüm FİDEF örgütlerindeki komünistlere, gerçek demokratlara sesleniyoruz: FİDEF'i bölmemek, fraksiyonculuğu durdurmak, tasfiyeciliğe son vermek için oportünistlere karşı ideolojik savaşımı yükseltelim. Onların yalancı, şovenist, devrim düşmanı yüzlerini kitlelerin önüne serelim. Haydi görev başına!

— Yaşasın FİDEF içindeki Lenincilerin ilkeli savaşı!

— Tasfiyeciliği durduralım, fraksiyonculuğa son!

— Faşizmi ininde geberteceğiz!

— Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Mannheim İşçiler Birliği

Bu ne biçim demokratlık?

Oportünistler korku ve telâş içindeler. FİDEF Kurultayı'ndaki davranışları bunu sergiliyor.

Mannheim İşçiler Birliği FİDEF'in bir örgütüdür. FİDEF tüzüğüne göre tüm yükümlülüklerini yerine getirmiştir. Bu durumda, FİDEF yöneticileri Mannheim örgütünü hangi yetki ve anlayışla Kurultay'a almıyorlar? Bununla da kalmayıp hangi yetkiyle onlara gaz tabancaları ve demir çubuklarla saldırıp salondan dışarı atmaya kalkıyorlar? Ve hangi cesaretle Mannheim örgütünün delegelerini, Kurultay salonunu dolduran ve olayların içyüzünü bilmeyen insanlara, "Maocular" ve "sağcılar" olarak göstermeye çalışıyorlar? Bu yalanlarla kimi, ne kadar aldatacaklar?

Bu davranışlarıyla demokratik örgütlerin tüzüğünü ve de onurunu ayaklar altına alan oportünistlere soruyoruz: FİDEF'e CHP'lileri almak için yanıp tutuşan, MSP'lileri de AP'lileri de alırız diyen siz değil misiniz? Mannheim örgütüne "hepsini alırız, ama sizi almayız" diyen de siz değil misiniz? Ve bunu Mannheim örgütü *İşçinin Sesi*'ni savunduğu için yapmıyor musunuz?

FİDEF üyesi namuslu yoldaşlar, demokrat arkadaşlar!

Mannheim örgütü tüzüğü çiğnemedi. Görevlerini yaptı. Demokratik bir örgüt olması gereken FİDEF içinde kendi görüşlerini en demokratik ve tüzüğe uygun biçimde dile getirdi. Buna karşılık bu yoldaşlarımız, oportünist yöneticileriniz tarafından sizlere "Maocu" ve "sağcı" olarak gösterilmeye çalışıldı. En adice silahlı saldırıya hedef oldular. Bu sahtekârlığa karşı sessiz kalamazsınız. Hep birlikte oportünistlere soralım: BU NE BİÇİM DEMOKRATLIK?

İşçinin Sesi

FİDEF OLAYI

MİB başkanının Kurultay'a sunmak için hazırladığı

Konuşma

Değerli Yoldaşlar,
Sevgili Konuklar,
Örgütümüz Mannheim İşçiler Birliği ile üst örgütümüz FİDEF arasındaki tartışmaları yakından izleme olanağına sahip değildiniz.

FİDEF yöneticileri bizleri disiplinsizlikle, FİDEF'in tüzüğüne aykırı davranmakla suçluyorlar. Giderek olgunlaşmakta olan devrimci durumun üstlerine yüklediği görevlerden yan çizenler, giderek oportünizm bataklığının daha derinlerine dalanlar ve artan faşist tehlikeye karşı savaştan kaçanlar, savunduğumuz görüşlere yanıt bulamayınca bizi "mahkum etmek" için "disiplin" silahına sarıldılar.

FİDEF'in bazı yöneticileri, disiplin suçunun en büyüğünü işleyerek bizlere karşı karalama kampanyasına giriştiler. Neymiş? Bizler FİDEF'in merkezî eylemlerine katılmamışız, bu eylemleri destekleyici yönde tavır almamışız. Bu doğrudur... Ama neden? Çünkü yapılan *hiçbir* eylemi bize bildirmediler de ondan. Hiçbir bilgi vermediler de ondan. Bildiri, broşür bile yollamadılar. Biz nereden bilecektik FİDEF'in eylem yaptığını? Durum böyleyken "eylemlere katılmadılar" demek ikiyüzlülük değil midir?

FİDEF'in bazı yöneticilerinin iki yüzlülüğü ve gurupçu anlayışları özellikle örgütümüzün genel kurulunda somut olarak ortaya çıktı. Genel kurula FİDEF başkanı bazı bölge yöneticileriyle birlikte bir gövde gösterisi havası içinde katıldı. Biz dürüstlüğü hiçbir an bırakmadık. Hatta FİDEF başkanını divan başkanlığına getirdik. Ne var ki FİDEF başkanı bizim tutumumuzu en kaba biçimde istismar etti. Derneğimizin tüzüğünü ve FİDEF'in onurunu ayaklar altına aldı. Birtakım Bizans oyunlarıyla dernekteki dört aileden oluşmuş kariyerist, şovenist ve oportünist bir gurubu yönetime getirmeye, biz Lenincileri de örgütün dışına atmaya çalıştı. Bunları somutlayalım:

Kongremizde derneğimizin eski yönetim kurulu aklandı. Sıra seçimlere gelince, bu aile gurubu bir itirazda bulundu. 8 ay içinde üye olmuş arkadaşların üyeliğine karşı çıktılar ve 3 sene önce dernekten atılmış kişilerin yeniden üyeliğe alınmasını istediler. FİDEF başkanı bu itirazı "yerinde" buldu. Bizler bu duruma itiraz ettik. Bu durumun tüzüğümüze ters düştüğünü ve genel kurulda üye yapılır, diye bir maddenin tüzükte olmadığını söyledik. Buna karşın divan başkanı tüzüğümüzü göz önüne almayarak bile bile usülsüzlük yapmaya ve birtakım emellerini gerçekleştirmeye çalıştı. Üyelerimizin itiraz ve uyarılarına karşın oylamaya geçti ve yeni üye kaydı yaptı. Bu durum birtakım sert tartışmalara yol açtı. Üyelerimiz, FİDEF başkanına bu toplantıyı FİDEF adına mı yoksa kişisel olarak mı yönettiğini sordular. "FİDEF adına" yanıtını alınca da bu tutumunun FİDEF için bir yüzkarası olduğunu, eğer bu tutuma devam ederse güvensizlik önergesi verileceğini ve durumun tüm demokratik kitle örgütlerine bildirileceğini belirttiler. Evdeki hesabın pazara uymadığını gören FİDEF başkanı taktik değiştirdi ve normal seçimlere geçildi. Seçimler şovenist, kariyerist ve menşevik oportünistlerin aleyhinde sonuçlandı.

Şimdi soruyoruz: FİDEF başkanı neden oportünistlere sahip çıktı, savaşkan Lenincileri dernekten atmaya kalktı? Neden Mannheim İşçiler Birliği'ne karşılık üçbeş oportünistе Mannheim Türk Aile Birliği'ni kurdurdu? Bunun altında ne yatıyor? Bunun altında yatan ideolojik ayrılıktır. Disiplin vs. diye geveledikleri bu işin kılıfıdır. Uydurma gerekçelerdir. FİDEF yöneticileri şunu çok iyi bilmelidirler ki işçi sınıfımızın savaşkan yolunu seçip, yolumuz işçi sınıfımızın savaş yoludur diyen örgütümüzü birtakım ideolojik ayrılıklardan ötürü FİDEF'ten atmaya hakları yoktur.

Bizim bu oportünist tekkecilerle görüş ayrılığımız, kesin ve net olarak *İşçinin Sesi*'nin 100. sayısında sorulan 26 soru ile özetleniyor. Bizler şimdiye kadar yanıt bulamadığımız bütün sorulara *İşçinin Sesi*'nin sütunlarında ve *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabında yanıt bulduk. Ve oportünistler bundan sonra bizlerle olan kısıtlı ilişkilerini de askıya aldılar. İdeolojik olarak birşey getirmeyip çirkin bir karalama kampanyasını başlattılar.

FİDEF'in oportünist yöneticileri, Leninci hattın FİDEF örgütlerinde gelişip güçlenmesinden korkuyorlar. Ama telâşları boşuna. Artık bu Leninci kıvılcım, içi devrim ateşiyle yanan militanları çoktan sardı. Bundan sonra başvuracakları her Bizans oyunu boşa çıkarılacaktır.

Dostlar,

Bizler buradaki savaşımımızı Türkiye'deki sınıf savaşıyla birleştirmek zorundayız. Türkiye'de bugün devrimci durum yaşanıyor. İşçi sınıfımız barikat savaşlarına çıkıyor. Kürt ulusal hareketi savaş alanlarında sesini yükseltiyor. Hal böyleyken, biz buradan bu savaşıma seyirci kalamayız. Bizim görevimiz Türkiye'deki devrimci harekete yalnızca dayanışma değil, doğrudan bu savaşıma katılma olanaklarını araştırmaktır.

Biz üstümüze düşeni yaparsak yarın daha yakına, daha yakına gelecektir. Ama ne yazık ki, FİDEF yöneticileri Türkiye'deki bu gelişmelere gözlerini ve kulaklarını kapatarak bu doğrultuda örgütlenme yapmıyorlar. Devrim kavramını, bu kavramın anlamını ve gereklerini yığınlara duyurmaktan ısrarla kaçınmışlardır. Militanların içindeki devrim ateşine bir kova soğuk su döküp söndürmeye çalışıyorlar. Yığınları ürkütmemek için daha liberal davranmakta yarar umuyorlar.

Öte yandan ise demokratik örgütlere karşı en ilkesiz biçimde davranıyorlar. FİDEF'in, özellikle KOM-KAR ve öteki Kürt örgütlerine karşı izlediği ilkesiz politikası ortadadır. Ağızlarından eylem birliği tekerlemesini düşürmüyorlar. Eylemin gününü, saatini saptıyorlar, bildirisini basıp dağıtıyorlar, sonra da KOM-KAR ve diğer örgütlere eyleme katılın diyorlar.

Böyle rastgele çağrılarla kimse gelip bizimle birlikte çalışmaz. Biz KOM-KAR, öteki Kürt demokrat örgütleri ve anti-Maocu, anti-faşist, anti-tekel, anti-emperyalist bütün örgütlerle eylem birliğinden yanayız. Bunun için ise kendi ilkelerimizi en açık ve duru bir biçimde savunmamız gerekir. Oportünizm gibi her kalıba girerek bu sağlanamaz. FİDEF yöneticileri, Kürt demokrat örgütleriyle ilişkilerinde, hem pratikte eylem birliğini baltalayıcı "küçük politika" yapıyorlar, hem de ulusal sorun konusunda şovenist bir tutum izliyorlar. Lenin, yalnızca genel olarak bütün ulusların tam hak eşitliğini tanımakla yetinemeyiz, diyor. Aynı zamanda bağımsız devlet kurmada da hak eşitliğini, yani ulusların kendi yazgılarını çizmesinde, ayrılmasında hak eşitliğini tanımak gerekir diyor. FİDEF yöneticileri ise bu Leninci ilkelere ters düşüyorlar. Yararcı yanaşımlarla "adam tavlayacaklarını" sanıyorlar.

FİDEF'in oportünist yöneticileri ideolojik ayrılıklar nedeniyle bizi disiplinsizlikle ve tüzüğe uymamakla suçluyorlar. CHP'lileri FİDEF içine çağırırken bizleri atmaya çalışıyorlar. Oportünist yüzlerini de ancak kitlelerin önünde disiplin maskesiyle saklıyorlar. Aynı zamanda öteki örgütlere de gözdağı veriyorlar. Rahat durmazsanız sizi de böyle atacağız havasını yaratmaya çalışıyorlar. Bilmiyorlar ki biz Leninciler, FİDEF'in oportünistlerin çiftliğine dönüştürülmesine göz yummayacağız.

Yaşasın sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi!

Gelen Kurd-ı Tırk Yekbın!

Faşizmi ininde geberteceğiz! ■

FİDEF OLAYI

BİLDİRİ

FİDEF'in oportünist kanadı MİB delegelerine faşist yöntemlerle saldırdı

Biz Mannheim İşçiler Birliği tam beş yıldan beri FİDEF üyesi bir örgütüz. FİDEF'in tüm merkezi eylemlerine aktif olarak katıldık. Her zaman "Yolumuz işçi sınıfının savaş yoludur" diye haykırdık, bu uğurda hiçbir zaman ödün vermeden savaştık, savaşıyoruz.

İşçi sınıfımızın partisi TKP içinde çıkan ideolojik savaşımla birlikte, biz de Leninciler yanında saf tuttuk. Bu durum FİDEF'in oportünist yöneticilerini fraksiyonculuğa itti. Üç ay önce yapmış olduğumuz Mannheim İşçiler Birliği Kongresi'ni, başta FİDEF başkanı Hasan Özcan olmak üzere, 60 kişilik bir gurup bastı. Birtakım Bizans oyunlarıyla dernek yönetimini ele geçirmeye çalıştılar, ama Lenincilerin kararlı savaşımı sonunda büyük bir yenilgiye uğrayarak, toplantıyı terk ettiler. "Birlik ve beraberlik" demagojisini yapan FİDEF' in oportünist yöneticileri, Kongremizden bir hafta sonra "Mannheim Türk Aile Birliği" adı altında yeni bir dernek kurdular. Tüm oyunlarının açığa çıkmasından korktuklarından ve Lenincileri FİDEF'ten dışlamak için, oportünist yöneticiler, FİDEF kongresi için bize çağrı bile göndermediler. Daha sonra, başvurumuz üzerine yapılan sözlü çağrıyla kongreye katılmaya geldik. Bizleri Kongre günü içeri almak istemeyen oportünistler, daha sonra delege kaydımızı yaptırıp, üyelik aidatımızı ödedikten sonra bizi dışarı atmaya kalkıştılar! Üzerimize coplarla, gaz tabancalarıyla saldırdılar. Maoculara yapamadıklarını, Lenincilere yapmaya kalktılar. FİDEF tüzüğünün 9. Maddesini ("Üyelikten çıkarılan dernek ilk Kurultay'da kendini savunabilir. Kurultay kararı kesindir", FİDEF tüzüğü madde 9, sayfa 18) çiğnediler. Kitleye söyleyeceklerimizden, eleştirilerimizden kaçındılar.

Oportünistler neden korkuyorlar? Yalancının mumu yatsıya kadar yanar. Fraksiyonculuklarını, açık tartışmadan kaçtıklarını daha fazla gizleyemezler.

Biz Mannheim'li FİDEF'liler olarak durumu protesto etmek amacıyla, üç gün boyunca büyük bir inanç ve azimle açlık grevini sürdürdük, gücümüze güç kattık.

FİDEF içindeki Lenincilerin savaşımı, FİDEF'i Almanya'daki Türkiyeli işçilerin gerçek ve savaşkan örgütü haline getirecek, oportünistlerin içyüzünü açığa çıkaracaktır.

— Yaşasın FİDEF içindeki ideolojik savaş birliği!

— Tasfiyeciliği durduralım, fraksiyonculuğa son!

— Faşizmi ininde geberteceğiz!

Çürüyen yıkılacaktır

Yazın yoldaşlar; Fransa'daki Lenincilerin, FİDEF Kurultayı'nda Mannheim İşçiler Birliği'nin Leninci erlerine coplarla saldıran ortacı oportünistleri lanetlediklerini yazın!... Çürüyenin yıkılacağını, çürümüşlüklerinin kaçınılmaz bir sonucu olarak yıkılacaklarını yazın!...

TKP'nin Leninci birliği yolunda savaşanlara, ortacı-oportünizmin çürümüş şoven politikalarının burjuva kuyrukçuluklarının, tasfiyeciliklerinin, demagojilerinin, haince saldırılarının, menşeviklerin bolşeviklere sökmediği gibi sökmeyeceğini yazın yoldaşlar!...

TKP'yi babalarının çiftlikleri sayan ve hattâ Lenincilere ilişkin olarak utanmadan "dağdan gelip bağdakini kovmak istiyor" (İ.Bilen'den) diyen ortacı yozluğun tarihin çöplüğüne, K.Kautsky'lerin lâyık olduğu yere atılacağını yazın!... Bunun kaçınılmazlığını yazın!...

Demagojik karalamalarının, aşağılık yalanlarının ve de "tarihsiz ve talihsiz MK Bildirileri"nin Leninci gelişim karşısında sökmediğini görünce, çaresiz bir zavallılıkla Lenincilere saldırdıklarını yazın!... Lenincilerin, "burjuvaziye karşı savaş oportünizme karşı savaştan ayrılmaz" belgisinin bilinciyle, sosyalizm yolunda, TEKELCİ KAPİTALİZMİ VE SÖMÜRGECİLİĞİ KAHRETMEK, FAŞİZMİ İNİNDE GEBERTMEK İÇİN VERDİKLERİ SAVAŞIMLA OPORTÜNİZMİ YERLE BİR EDECEKLERİNİ, bu yolda kararlarının kesin, inançlarının tam olduğunu yazın!. Bu anlayışla ve kararlılıkla, her soydan ve boydan oportünizme karşın Kızıl bayrağı burjuvazinin burçlarına şanlı işçi sınıfımızla, TKP'nin Leninci birliği ile dikeceğimizi yazın!... Lenincilerin burjuvaziye ve oportünizme karşı verdikleri savaştan her türlü güçlüklere ve engellemelere karşın dönmeyeceklerini yazın!...

İşçi sınıfımızın ve dünya işçi sınıfı hareketinin yüzlerinden maskeleri gittikçe düşen sahte dostlarını iyi tanıdıklarını yazın!...

Dört bir yanda burjuvaziye ve oportünizme karşı savaşan yoldaşlara, Fransa'daki Lenincilerin yanlarında olduklarını ve bir gün mutlaka herşeye karşın KAZANACAĞIMIZI yazın!...

Yazın yoldaşlar!...

Yazın!...

YAŞASIN TKP'NİN LENİNCİ BİRLİĞİ!

KAHROLSUN OPORTÜNİZM!

KAZANACAĞIZ!

Fransa'dan bir gurup Leninci

Fabrikalara, işyerlerine, okullara, mahallelere, köylere yığınların içine!

Oportünizme karşı savaş, burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz!

L ninci kadrolar d vrimin güvencesidir!

Muzaffer Yenilmez, Ankara

Dağınık, toparlayıcı önder bir örgütten yoksun olan Türkiye devrimci hareketi, hızla olgunlaşmakta olan devrimci durum koşullarında çetin bir sınav veriyor. İşçi sınıfı kendi ezgisini artık daha fazla sürdürmemeye kararlıdır. Kurtuluşunun devrimle olacağını, bunun için günü gelince *silaha sarılmanın zorunlu* olacağını da görüyor. İzmir Ayaklanması devrimciler için ders çıkartılacak çok önemli bir deneyimdir. İşçi sınıfımızın, emekçilerin, devrimcilerin İzmir'de fabrikalarda, mahallelerde, okullarda devrimci savaş kardeşliğini de gerçekleştirerek barikata çıkmaları, burjuvazinin timleriyle günlerce çarpışmaları, Türkiye'nin tüm oportünistlerine, "barışçıl" dönüşümler düşleyenlere proletaryanın şamarıdır.

Burjuvazi en amansız yöntemlerle bastırmaya çalışıyor. Sosyal demokrat CHP yine sahte umutlar yaymaya uğraşıyor. TKP'nin oportünist yöneticilerinin pratiği, her zamanki gibi işçi sınıfının devrimci enerjisinin söndürülmesi yönünde. "Sol"lar ise hesapsız, hedefsiz, örgütlülükten yoksun, birbirinden kopuk çıkışlarıyla devrimci potansiyeli bozuk para gibi harcıyorlar.

Yığınlara doğru önderlik edebilmek, onları devrim savaşımına katabilmek, siyasi ajitasyonu toplumun tüm katları arasında bıkıp usanmadan sürdürüp, yığınları *devrimci belgilerle* toparlayıp devrim hedefine yöneltmek, komünistlerin vazgeçilmez görevidir. Sınıf savaşının keskinleştiği, çelişkilerin hızla derinleştiği dönemlerde, gerçekten devrimci belgiler atıp bunları savunmak, yığınları toparlayabilmenin önkoşuludur. Lenin şöyle diyor:

"Devrim zamanında ilkelere dayanan sağlam taktik şiarların önemini küçümsemek kadar tehlikeli birşey olamaz" (Lenin, *İki Taktik*, s. 10).

Komünistlerin bu görevi yerine getirmesinin "olmazsa olmaz" koşulu, proletaryanın devrimci örgütüdür. Komünist partisidir. Leninci TKP'dir.

Bize düşen ilk görev sınıf savaşının olduğu her yerde bu örgütü yaratmaktır. Örgüt de kadrolarla yaratılır. Geleceği kadrolarla bağlıdır. Stalin, "*savaşımın sonunu kadrolar belirleyecektir*" diyerek kadroların can alıcı önemine işaret etmiştir.

Bürokratizme, kendiliğindenciliğe isyan edip Leninci saflarda yerlerini alan kadrolarımızın doğal olarak eksikleri vardır. Bunları gidermek zorundayız. Yoldaşlık ilişkisini yaşama geçirmek, eleştiri-özeleştiri mekanizmasını gereğince işletmek, tartışma ortamı yaratmak, kollektif çalışma, kişinin kendini ve sorumlu olduğu kişileri eğitmesi, eksiklerin, olumsuz sonuç veren sorunların üstüne doğru bir yaklaşımla gidip çözmek, DEMİR DİSİPLİN, üzerine önemle eğilmemiz gereken konulardır. Bu sorunların altında kalmayacağız. Üstesinden geleceğiz.

Devrimci durumun gerektirdiği güçlü öznel öğeyi yaratmak, bu düzeni yerle bir edip proletaryanın, köylülerin kurtuluşunu gerçekleştirmek, faşizmi kahretmek, tarlasını sürmek bize, kadrolara bağlıdır.

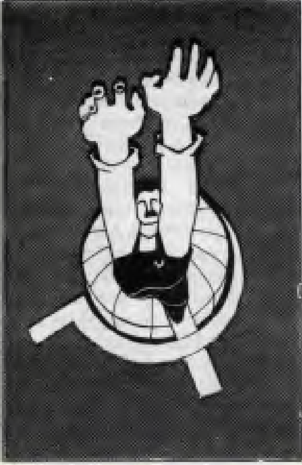
Yığınlar kendi deneyimleriyle öğrenir. Biz de sürekli öğrenmeli, kendimizi eğitmeliyiz. Pratiğin her çeşidinden ders çıkarmalıyız.

Savaşımın sonunu kadrolar belirleyecektir!

Haber ve yazılarınızı bundan böyle gazetemize teleksle iletebilirsiniz.

Teleks numaramız: Londra 28107 (24 saat)

Oportünizmin 1 Mayıslardaki burjuva kuyrukçuluğu

Kenan Aydın, Ankara

Türkiye işçi sınıfı burjuva yasak zincirini 51 yıllık bir aradan sonra parçaladı ve 1 Mayıs'ı 1976'da şanına yaraşır bir biçimde İstanbul 1 Mayıs Alanı'nda 500.000 kişilik bir gösteriyle kutladı. 77-78'de aynı bilinç ve coşkuyla daha da bilenmiş ve çelikleşmiş olarak ve diğer emekçileri, devrimci güçleri de arkasına alarak 1 Mayıs Alanı'na çıktı. Devrimci yetenek ve öncülüğünü dosta düşmana gösterdi.

Oportünistler 76'dan beri 1 Mayıs'a proleter hegomonyasının yaşama geçirilmesinin ve devrimci bir iktidar savaşının aracı olarak bakmadılar. Hareketi liberal burjuva CHP'nin iktidar savaşıyla özdeşleştiren ya da kuyruğuna takan biçimde propaganda yaptılar. İşçi sınıfımız 1 Mayıs'taki burjuva yasağını parçaladı, ama oportünizm her 1 Mayıs'ta bu parçaları yamama sevdasından vazgeçmedi.

76 1 Mayıs'ında oportünizm, Radyo'dan "MC düşürülmeli, ilerici halktan yana bir iktidar işbaşına gelmeli" dedi. Türkiye'nin nesnel ortamında, işçi sınıfının katılmadığı hiçbir iktidar ilerici, halktan yana olamaz. Ama oportünizm bunu açık seçik koymadı. Koymayınca da CHP'nin açıktan yaydığı "Halk İktidarı" demagojisini, utangaç bir ifadeyle "ilerici, halktan yana" diyerek yığınlara alternatif göstermiş oldu.

Oportünizm, 77 1 Mayıs'ını, haziran seçimlerinde CHP'nin iktidara gelmesi savaşıyla bağlayarak, açıktan liberal burjuva kuyrukçusu oldu.

"Önümüzde bekleyen 5 haziran genel seçimleri var. 1 Mayıs'ta yaratılmak istenen ve daha sonra sürdürülen yıldırma kampanyasını etkisiz kılmak gerek. En geniş kitlelerin seçime katılması gerici partilere tek oy gitmemesi (yani oyların CHP'ye gitmesi) için seferber olalım"(*Ürün* sayı 36, s.14). 79 yılında *Savaş Yolu*, 77 1 Mayıs'ını değerlendirirken bu kuyrukçuluğu savunmaya devam ediyordu: "1 Mayıs 77 aynı zamanda gerici faşist MC'ye karşı bir protesto gösterisi, yığınların dur demesi anlamını taşıyordu. CHP'nin seçim mitingleri çoğu yerde, demokrasi güçlerinin MC' ye karşı birleştikleri bir gösteri görünümü kazanıyor. MC'ciler ve ardlarındaki yerli-yabancı güçler, bütünden yığınsal gösterilerin önünü tıkamak, yığınları miting meydanlarından uzaklaştırmak istiyorlardı" (*Savaş Yolu* sayı 13, s.9).

"Bütünden yığınsal gösteriler, miting alanları" CHP'nin seçim gösterileri ve mitingleriydi! Devrimci bilinç vermeyen oportünizm, sonunda liberal burjuvazinin yığınları reformcu kof hayallerle aldatmasının aracı olmanın ötesine gidemedi.

78'de MC parlamentoda kurulan saylav pazarlarıyla "demokratik" yoldan düşürüldü ve CHP ağırlıklı hükümet işbaşına geldi. 1 Mayıs'a gelirken "Halk İktidarı" nın gerçek halk düşmanı yüzünü emekçiler yaşamlarında acıyla tatmaya başlamışlardı. Buna karşın oportünizm 78 1 Mayıs'ını 'hükümete uyarı' ile sınırlıyor ve halk yığınlarının sosyal demokrat düşlerle oyalanmasında aracı olmaya devam ediyordu. *Ürün* 48. sayıda aynen şöyle yazıyordu: "78 1 Mayıs'ı hükümetin kararsız, sallantılı politikasını gözden geçirmesi yolunda yığınların gerçekten etkili bir uyarısıydı".

Yine 78 1 Mayıs'ına egemen olan belgi oportünistlerin savurdukları "TKP'ye özgürlük" belgisiydi. Emine Engin yoldaşın dediği gibi "... bu belgi, hareketin legalizme, reformizme boğulmasının belgisi oldu. Şimdi görüyoruz ki TKP bu belgiyle kendi devrimci özgürlüğünü legalizmle, reformizmle sınırlamış... 'TKP'ye özgürlük' belgisi işçi sınıfının bilincini bulandırdı. Liberal burjuvazinin 'özgürlükçü' olduğu kanısını uyandırdı" (Emine Engin, *Toplu Sözleşmeler ve Devrim Savaşımı* s.47-48).

79 1 Mayıs'ını işçi sınıfımız CHP'nin sıkıyönetim terörü altında karşıladı. "Özgürlükçü" sıkıyönetim 1 Mayıs alanına yasak koydu. Oportünizm (tıpkı uzlaşmacı DİSK yönetimi gibi) işçilere somut yol göstermeyerek, devrimci çalışma yapmayarak oyaladı ve 1 Mayıs'ın İstanbul'da yapılmasını engellemiş oldu. Oportünizm, fincancı katırlarını ürkütmemek için bu ihaneti yaptığını *Atılım*'da şöyle açık etti: "Egemen güçlerin amaçları: Emperyalizmin, tekellerin istemlerini rahat yatma koşullarını hazırlamak, özellikle TKP'ye yönelik bir saldırıyla ulusal bağımsızlık ve ileri demokrasi hareketinin başını vurmak, NATO'ya, emperyalizme, gericiliğe karşı savaşım günü olan 1 Mayıs kazanımını geri almaktı. Böylesi bir ortamda, daha gerici bir seçeneğe kapı açmaktı". (*Atılım*, haziran 79) (abç)

TKP'nin merkezi yayın organı *Atılım*, bunu, CHP hükümetinin açıktan emperyalizmin, tekelci sermayenin, faşist tırmanışın dayanağı olan halk düşmanı yüzünün canlı yaşamda ortaya çıktığı zaman söylerken yüzü hiç kızarmıyor. İşçi sınıfımızın şanlı savaş günü 1 Mayıs'ı daha az emperyalist, tekelci, faşist tırmanışçı liberal burjuvazinin hükümetine, sosyal demokrasiye alçakça peşkeş çekiyor.

1 Mayıs'lar proletarya hegemonyasının aracı olmalıdır

1 Mayıs soyut bir kutlama değil proletaryanın burjuvaziye karşı verdiği sınıf savaşıyla, yani devrim savaşıyla bağlı bir eylemdir. Proletarya hegemonyasını kurmanın bir aracıdır. Oportünistlerin dediklerinin tersine, proleter hegemonyası eylem birliğiyle çelişmez.

Proletarya hegemonyasını atlayan bir hareket devrimi de atlıyor demektir. TKP'mizin içinde boy atan menşevik oportünistler, 1 Mayıslarda proleter hegemonyasını hep atladılar.

Oportünizm önce sendikal siyaset izleyerek proleter hegemonyasını tepti. 1 Mayıs eylemlerinde komutayı sendikalara bıraktı. Örneğin, menşeviklerin denetimindeki *DİSK Dergisi* haziran 76'daki 22-23. sayısında, "Bütün dünyada 1 Mayıs'ları sendikalar kutlar, işçi sınıfı partileri dışarıdan destek olmakla yetinirler" diyerek bilinç bulandırdı. Aynı bilinç bulandırma 77 haziranındaki *DİSK Dergisi*'nde tekrarlandı. Parti, sendikaların kuyruğuna takılmış oldu.

Oportünistlerin çıkardığı 1 Mayıs 78 kitabında (Konuk Yayınları) bu siyaset izleniyor. Kitabın DİSK damgalı 99. sayfasında, yorum eklenmeden aşağıdaki cümleye yer verildi: "1 Mayıs 78 DİSK'in öncülüğünde başarıyla kutlandı". 1 yıl sonra bile *Atılım* ile *Savaş Yolu* 1 Mayıs'ta öncülüğü TKP'de değil DİSK'te görmeye devam ettiler: "TKP, ... DİSK'in İstanbul'da örgütleyeceğini duyurduğu 1 Mayıs... gösterisinin başarısının nelere bağlı olduğunu açıkladı" (*Atılım*, haziran 79, s.5).

"76 kutlamasının getirdiği, 1 Mayıs'lara DİSK'in öncülük etme ilkesi..." (*Savaş Yolu*, sayı 14, s.4).

Böylece oportünizm sendikal siyaset izleyerek kitle kuyrukçuluğu yaparken, TKP'nin, komünistlerin rollerinden de dem vurdu. TKP'nin 1 Mayıslarda artan etkinliğini, siyasetinin doğruluğunu, yığınları eylem alanına çekme yeteneğini, onları baş düşmana karşı savaşa sürdüğünü saydı, durdu. Ama hiç vurgulamadığı, TKP' mizin, komünistlerin öncülüğü, proleter hegemonyası idi. Bu yolda bilinç vermedi. Örneğin *Atılım* "Gerici burjuva basını 1 Mayıs'ın 'Komünist Bayramı' olduğu biçimindeki yalanı yeniden öne sürdü" derken (1 haziran 79) özünde bu hegemonyayı yatsıyordu. Oportünistler işçi sınıfının uluslararası savaş günü olan 1 Mayıs ile komünistler arasındaki derin bağları gizlediler.

Oportünistler partinin öncü rolünü şöyle bulandırdılar: "1 Mayıs gösterisini değişik siyasal ve sendikal akımlara, örgütlere bağlı işçilerin kurduğu *1 Mayıs Komiteleri hazırladı*". (*Atılım*, haziran 78) (abç). Ortacı oportünistler, *Atılım* ve Sağlam Önder'in Ana Halka'sı ile sağ oportünist *Savaş Yolu*, 1 Mayıs 78'in İstanbul'da kutlanmasındaki başarıyı şu koşula bağladılar: "Yığınların güvenini kazanmış kollektif bir önderlik".

1 Mayıs komiteleri eylem birliği komiteleri olduğu için elbette siyasal görüşleri kapsar. Ama komünistlerin öncülüğü niçin vurgulanmaz? Bu doğrultuda proletaryaya bilinç vermek gerekmez mi? Komünistler bilinç ve savaşkanlıklarıyla tüm devrimci demokrat güçlerin önündedirler. Eylem birliği de ancak devrimci eylemlerle sağlanır.

"Kollektif, güvenilir bir önderlik" savına gelince. Açık konuşun! Bu önderlikten anladığınız TKP menşevik yönetimi, TİP, TSİP küçük burjuva sosyalizmi, "sol" kanat CHP liberalizmi ve sendikalizmi değil midir? TKP'yi önder yapmadığınız için proleter hegemonyasının yatsındığı, burjuvazinin ise ortak olduğu kollektif güvenilir (!) önderlik.

Devamı 8. sayfada

1 Mayıs İstanbul'da kutlanmalıdır!

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Biji! Gulan!

Yıl 7. Sayı 128
21 Nisan 1980

Yüce Lenin'in 110. doğum gününde bir kez daha sesleniyoruz: Lenin'in uğrunda savaştığı ilkeleri, oportünistlerin sulandırmasına, onun yüce ülkesi, dünya devrimlerinin kalesi, devrimci merkez Sovyetler Birliği'ne leke sürülmesine izin vermeyeceğiz!

VLADİMİR İLİÇ LENİN 110 YAŞINDA

Yıldırım Girneli
Zekiye Tütüncü

22 Nisan 1980, yüce Lenin'in 110. doğum günüdür. Biz Lenincilere göre Lenin'i anmanın en iyi yolu, onun uğrunda savaştığı ilkeleri, oportünistine, "sol"cusuna karşı ödünsüz savunmaktan, Leninizm bayrağını daha yükseklerde dalgalandırmaktan ve Türkiye'de devrimi gerçekleştirmek için savaştan geçer.

Bu yazımızda biz Leninci siyasetin mantığına değineceğiz. Bu mantıkla, menşeviklerin basit aritmetik mantığı taban tabana terstir. Leninizmin büyük dehası ise devrim hedefini bir an gözden kaçırmayan, hem çok kıvrak ama hem de sonuna dek ilkeli siyasetidir.

Leninizmin özü proleter hegemonyasıdır

"Leninizmin özü, ruhu, ana fikri proletarya hegemonyasıdır" diyor R. Yürükoğlu yoldaş ("Leninizmin Özü Proletarya Hegemonyasıdır", *İşçinin Sesi*, sayı 67). Proleter hegemonyası dün olduğu gibi bugün de oportünistlerin düşman olduğu bir kavramdır.

Lenin'in, Bolşeviklerin önderliğinde Rusya proletaryası, bu evrensel ilkenin doğruluğunu Büyük Ekim Devrimi'ni gerçekleştirerek kanıtlamış, dünya işçilerinin savaşımına ışık tutmuştur. Bugün de tutuyor.

Lenin, 1905'de yazdığı *İki Taktik* adlı yapıtında, proleter hegemonyasının nasıl sağlanacağını ve bunu sağlamak için liberal burjuvaziye karşı tutumun nasıl can alıcı öneme sahip olduğunu anlatmıştır. Liberal burjuvaziye karşı ideolojik savaş verilmeden, onun nefessizliği sergilenmeden, halk sınıfları üzerindeki ideolojik etkisi kırılmadan hegemonya sağlanamaz ve devrim yapılamaz. Hele küçük burjuvalar denizi olan Türkiye gibi bir ülkede bu savaşımın önemi çok daha büyüktür. Bağımsız bir ideolojiye sahip olmayan küçük burjuvazi, kolayca burjuva ideolojisine taban işlevi görebilir. Sallantılı, kaypak yapısı içinde küçük burjuvazinin proletaryaya doğru daha çok sallanabilmesi, kayabilmesi için bile, burjuvaziye karşı güçlü bir ideolojik savaş gereklidir.

Lenin'in mantığı burjuvaziye karşı ideolojik savaşı devrim için önkoşul sayar. Burjuvazinin, genel olarak şiddet, yani sopa siyaseti ile, yığınların bilincini bulandırma, yani havuç siyaseti vardır.

İşte Lenin, burjuvaziye karşı ideolojik savaş derken onun bu havuç siyaseti uygulayan kesimine, yani liberal burjuvaziye karşı ideolojik savaştan söz eder. Kadetlerin yığınlar üzerindeki ideolojik etkisinin kırılmasını, onların tutarsızlığının, kaypaklığının sergilenmesini en önemli görev sayar. TKP'deki oportünistlerin, ortacıların kulakları çınlasın!

Proleter hegemonyası için liberal burjuvaziye karşı sürekli ideolojik savaş gerekir. Lenin'in dediği gibi, "gericilikle savaşmak demek herşeyden önce, yığınları gericilikten ideolojik olarak kurtarmak demektir. Ama 'gericiliğin' yığınlar üzerindeki güçlü ve inatçı ideolojik etkisi Kara Yüzler değil, *Kadet etkisidir.* Bu bir paradoks değildir. Kara Yüzler yakıp, yıkıp, öldürebilen, ama cahil köylüyü bile ikna edemeyen apaçık, kaba düşmanlardır. Oysa Kadetler hem köylüleri, hem de şehir küçük burjuvazisini *ikna* edebiliyor" (Lenin, c.11, s. 382).

Bugün Lenincilerin bizdeki Kadetlere (CHP'ye) karşı tavrı Lenin'in bu sözlerinin Türkiye örneğindeki uygulamasıdır. TKP Leninciler Konferansı Kararlarında bu tutum şöyle dile getiriliyor:

"CHP'nin sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi için savaşta bağlaşık olabileceği düşünülemez. Komünistlerin görevi, CHP'yi sergilemek, onu yığınlardan yalıtlamaktır. Burjuvazinin aşırı gerici kolunun kaba saldırıları ve bu saldırılara verilecek yanıtın biçimi yığınların gözünde açıktır. Burjuvazinin yığınların bilincini bulandıran ideolojik saldırısının ana kaynağı ise CHP'dir. Burjuvaziye karşı ideolojik savaş, özünde CHP'ye karşı ideolojik savaştır" (*TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980*, İşçinin Sesi Yayınları, s.13).

Oportünistlere göre, azılı gericiler dururken CHP'ye "vurulmaz". Burjuvazinin iç çelişkilerinden yararlanmak gerekir, bu nedenle CHP'yi kayıracaksın, kuyruğuna takılacaksın! Oysa gerçekte, CHP'yi kayırmak, onun kuyruğuna takılmak azılı gericilere karşı savaşımı baltalamaktır. CHP'nin yığınlar üzerindeki etkisi bu savaşımı pasifize etmeye yöneliktir. Bu nedenle, oportünistlerin CHP kuyrukçuluğu özünde azılı gericisi de dahil tüm burjuvazinin kuyrukçuluğudur.

Rusya'da Menşevikler de aynen bizim oportünistler gibi "gericiler dururken Kadetlere karşı savaşılmaz" diyorlar. Buna karşı Lenin şöyle diyor:

"...Eğer onlar üzerindeki Kadet sözlerinin ve Kadet ideolojisinin etkisini kırmazsan, ne basit mantıklı köylüyü, ne de basit mantıklı küçük burjuvayı, ciddi bir savaşım yürütmenin gerektiğine ikna edemezsin. Ve her kim 'Kadetlere *değil*, gericiliğe karşı savaşmalıyız' diyorsa, o savaşımın *ideolojik* görevlerini anlamaktan uzaktır. Savaşımın özünü yığınları ikna etmede değil, fiziksel eylemde görüyordur. Savaşım sözünü kaba anlamıyla anlıyordur: gericilere 'vur' ama Kadetlere 'vurma'.

"Doğaldır ki, şimdilik biz ne Kadetlere hatta ne de Oktobristlere değil, silah gücüyle yalnızca hükümete ve onun doğrudan uşaklarına vuracağız..."(Lenin, c.11, s.382).

Lenin'in bu sözleri ne denli öğreticidir. Bizim menşeviklerimiz

LENİN 110 YAŞINDA

de savaşımın özünü yığınları ikna etmede görmüyorlar. Yığınlara güvenmiyorlar. "Vurmak" deyince yalnızca fiziksel olarak vurmayı anlıyorlar. CHP'ye "vurulmaz" derken, ideolojik savaşı "unutup" bu açıdan konuşuyorlar. Devrimci duruma devrim durumu derken, en gerici burjuvaziye karşı fiziksel olarak vurulabilecek güçler dengesini anlıyorlar. Leninci kanadın üzerine militanları fiziksel olarak saldırtmaları da aynı anlayışın sonucudur. Menşevikler yığınları, militanları koyun sanıyorlar. Savaşımın ideolojik özünü görmüyorlar. Bu nedenle, fiziksel saldırı görevlerine de engel oluyorlar.

Kaba savaşım anlayışı küçük burjuva özlüdür. Savunacağı bağımsız ideolojisi olmayan küçük burjuvazi, "savaşım" deyince ağırlığıyla fiziksel saldırıyı anlar. Bu noktada menşeviklerle "solcu"lar aynıdır. Menşeviklerin "stratejisi" de aynen Mahir Çayan'ın dediği, siyasallaşmış askersel stratejidir. İkisinin siyasallaşma ve askerselliğinde biçimsel farklılıklar vardır. Ancak bolşevik anlayışa karşı ikisi bir noktada birleşir. Bolşevikler de gerektiğinde askerselleşirler ancak onlar için savaşımın özü her zaman ideolojiktir, tüm biçimler bu öze bağımlıdır.

Türkiye devrimci hareketi sağlı sollu bu küçük burjuva hastalığının etkisi altında çok zarar gördü. Yığınları kazanmak için ideolojik savaş, yığınların gücüne dayanarak azılı gericilere karşı fiziksel savaş geri kaldı. Yığınlardan uzak olmanın yarattığı "kriz", şimdi küçük burjuva hareketler içinde *amaçsız* bir çeteleşme eğilimi doğuruyor.

Buna karşı bize düşen görev, Leninci siyasetle yığınların dev gücünü birleştirmektir. Proletarya hegemonyasını her alanda yaşama geçirmektir.

Faşizm tehlikesine karşı savaş ve liberal burjuvazinin hegemonyasının kırılması

Faşizm tehlikesinin yükseldiği, devrimci durumun olgunlaştığı dönemlerde liberal burjuvazinin hegemonyasının kırılmasının can alıcı önemi vardır. Lenin, faşist tipi bir hareket olan Kara Yüz tehlikesinden söz ederken, gerçek tehlikenin, Kara Yüzler'e karşı savaşın hegemonyasını liberal burjuvaziye bırakmak olduğunu çok açık biçimde söylüyor. Lenin şöyle diyor: "İşçilerin partisi yığınlara, yalnızca kendi sosyalist bilincinize ve sosyalist örgütünüze güvenin, der... Duma'daki hiçbir Kara Yüz tehlikesi, liberal burjuvaziyi, onun belgilerini, onun adaylarını ve siyasetini körcesine izleyen yığınların bilincinin yozlaştırılması kadar zararlı olamaz" (Lenin, c.11, s.417).

Yine Lenin, Kara Yüzler'e karşı savaşımın en iyi yolunu şöyle gösteriyor:

"Sınıf bilinçli işçiler! ... Rus devriminin karşısındaki gerçek ve temel tehlike köylü yığınlarının henüz olgun olmayışı; savaşımda kararlılıklarının eksikliği, burjuva liberalizminin sığlığını ve ihanetini anlayamamalarıdır. Bu tehlikeye karşı savaşın, halk yığınına tüm doğruyu açıkça söyleyin. Bu yoldan onları Kadet gevezelerinden uzağa çekecek ve onların Sosyal Demokratlara (komünistlere—İ.S.) desteğini kazanacaksınız. Yalnızca bu yoldan, gerçek Kara Yüz tehlikesine karşı koyabilirsiniz" (Lenin, c.11, s.395).

Lenin'in Rusya'nın özgül koşulları için söylediği bu sözlerin evrensel, ilkesel önemi vardır. Bunlar faşizm tehlikesine karşı savaşta can alıcı bir ışık tutuyor. Faşizm küçük bir azınlığın özlemidir. Bu azınlığın koca çoğunluğa karşı kanlı egemenliğini kurabilmesinin yolu, ancak ve ancak o çoğunluğun pasifize edilmesinden geçer. Bunu da burjuva reformizmi becerebilir.

Almanya'da ve İtalya'da faşizmin iktidara gelişi, Lenin'in uyarılarının doğruluğunu kanıtlıyor. Bu ülkelerde faşizm iktidara gelmeden önce, sosyal demokratlar, reformcular faşist tehlikeye karşı savaşın hegemonyasını ellerine geçirdiler, yığınların devrimci enerjisini köreltttiler. Tarihten çıkarılacak ders, faşist tehlikeye karşı savaşta burjuva reformizminin hegemonyayı ele geçirmesinin, faşist diktatörlüğe geçişin tabanını hazırladığıdır.

Demek ki faşist tehlikeye karşı savaşta uygulanacak *Leninci yöntem*, burjuva reformizminin hegemonyasını kırmak, onun soysuzluğunu yığınların bilincine çıkarmaktır. Yığınların devrimci enerjisinin faşist tehlikeye karşı savaşa aktarılması, faşizm tehlikesinin başının ezilmesi, ininde gebertilmesi bu yolla başarılır. Faşizm tehlikesi ancak böyle "geriletilir". Lenin şöyle diyor: "Gericilik üstüne gerçek bir zafer kazanmak için yığınları, onlara gericiliğe karşı savaşın doğası ve amaçları hakkında sahte fikirler veren Kadetlerin ideolojik etkisinden kurtarmalıyız" (Lenin, c.11, s. 156).

Buna karşı menşevikler ise burjuvazinin kuyruğuna takılarak yığınlar üzerinde CHP'nin hegemonyasının sağlamlaştırılmasında köprü görevini görüyorlar. Onların mantığına göre, burjuvazinin sopa, hatta "silah" siyaseti olan faşizm tehlikesine karşı havuç siyasetiyle birlik olmak gerekir. Bunun için de savaşımı reformcu sınırlarda tutmak, bağlaşıkları "ürkütmemek" gerekir.

Kuşkusuz, burjuva reformizmi ile anti-faşist savaşta taktik birliklere gidilebilir. Onu sergilemenin, yığınlardan yalıtlamanın bir aracı da geçici ve sınırlı taktik birlikler olabilir. Ancak, savaşımı burjuva reformizmiyle anti-faşist bağlaşıklık sınırına boğmak, proleter hegemonyasını, burjuvaziye karşı ideolojik savaşı bir an bile unutmak nesnel olarak faşizme yardım etmek olur. Burjuvazinin vuran eline karşı, tutan eliyle birlikte yığınları pasifize etmeye ortaklık olur.

"Ehveni şer" ya da Türkçesiyle "kötünün iyisi" denen mantık, gerçekte kötünün gelmesine yardımcı olur. CHP AP'den, MHP'den daha az kötüdür, öyleyse var güçle onu destekleyelim mantığı, AP'yi, MHP'yi güçlendirir. Lenin bu ger-

Lenin ve Sverdlov, 11 Aralık 1918

LENİN 110 YAŞINDA

çeği de dile getirmiştir. Menşeviklerin kötünün iyisine verdikleri destekle, burjuva reformizmine ortak olduklarını, devrimci proletaryanın bilincini, inancını bulandırdıklarını böylece kötünün iyisini de güvence altına alamadıklarını söylemiştir (c.12, s.227).

Lenin'in, faşizm tehlikesine karşı savaşta gösterdiği ana halkanın doğruluğu Türkiye pratiğinde tüm canlılığıyla yansıdı. 1977'den bu yana CHP'ye verilen türlü desteğe karşın, karşı devrimin güçlenmesi Leninci siyasetin doğruluğunu kanıtladı.

Burjuvazinin hegemonyasının toplumsal tabanı küçük burjuvazidir

Burjuva ideolojisinin temel etki alanı küçük burjuva yığınlardır. Yığınlar üzerindeki burjuva ideolojisinin etkisini hem devrim, hem faşizm tehlikesi açısından kırmak derken genel olarak söz konusu küçük burjuvazidir. Ayrıca işçi sınıfının geri kesimleri de bu etki altında olabilir.

Küçük burjuva yığınlar burjuva ideolojisinin etkisine girince, menşevikler "soyutlanmamak" için hemen yığınların kuyruğuna geçerler. Hatta, geçmişte gördüğümüz gibi, burjuvazinin ideolojik etki kaynağı CHP'yi "kazanarak" yığınları da "kazanıvermeyi" hesaplarlar. Onların aritmetik kafası bu kadar işler. Lenin küçük burjuvazinin yanlış etkiler altında olduğu koşullarda şöyle diyor: "Sosyal Demokrasi (komünizm — İ.S.) kendini küçük burjuva halktan soyutlamalıdır... Çünkü (her zaman — İ.S.) şu iki durumdan biridir: Ya küçük burjuvazinin kararsızlığı, genel olarak küçük burjuvazinin kaypak doğasının ve devrimin zor ve çetin gelişmesinin bir göstergesidir ama devrimin sonunu ya da gücünün tükendiğini simgelemez... O zaman sosyal demokrat (komünist — İ.S.) proletarya, kendini küçük burjuva halktaki her çeşit kararsızlık ve sallantıdan soyutlayarak onu savaşım için *eğitir*, savaşım için hazırlık sürecinde onu yetiştirir, onun siyasal bilincini, kararlılığını, sağlamlığını vb. geliştirir. Ya da küçük burjuva halkın sallantısı bugünkü burjuva devriminin sonunun göstergesidir. O zaman sosyal demokrat (komünist — İ.S.) proletarya kendini küçük burjuvazinin sallantısından (ya da ihanetinden) yine *soyutlamalıdır* ki işçi sınıfı yığınlarını sınıf bilinci yönünde eğitebilsin, onları bir sonraki devrime daha planlı, daha sağlam ve belirleyici olarak katılmaya hazırlayabilsin. Her iki durumda da, ve her durumda sosyal demokrat (komünist — İ.S.) proletarya kendini, Kadet (CHP anlayın İ.S.) illüzyonlara batmış olan küçük burjuva halktan soyutlamalıdır ve bunu koşulsuz yapmalıdır" (Lenin, c.12, s.407-408).

Komintern 2. Kongresinin açılması üzerine uluslararası bir mitingde konuşurken. Petrograd, 19 Temmuz 1920

Lenin'in bu dedikleri, devrimci alternatif olmanın yoludur. Yığınlar yanılgılara düşseler de proletarya doğruları savunacak. Yığınların deneyimleri bu doğruları kanıtlayacak, onların proletaryaya güvenini artıracak, proleter hegemonyasını güçlendirecektir. Lenin, yığınlar deneyleriyle öğrenirler diye temel bir yasa koyarken, menşeviklerin anladığı gibi yığınların deneylerden kendiliğinden öğrenmelerini demek istemiyor. Bir yandan doğruların propagandası yürürken, yığınların deneylerinin bunu kanıtlamasından söz ediyor.

Bizim menşevikler ise, yığınlar yanılgıya düştüler mi, onlardan daha beter yanılgıya batarak ters yönde öncülük yapmaya çalışıyorlar. Yığınlarda CHP umudu uyanmışsa, onlar kraldan çok kralcı oluyorlar.

Yığınlarda CHP umutları yıkılıyor, buna karşı CHP bir "sol" kanat öne sürüyor, tabanında ve yığınlarda yeni giysili yanılgılar yaratmaya çalışıyor. Menşevikler bu kez de kuyruğun "sol"una yapışıyorlar.

Bir yandan bu kuyrukçuluk, öte yandan kendiliğindenci bir bekleyiş menşeviklerin siyasetini belirliyor. Yanlış umutlar yıkılınca devrimci alternatifin kendiliğinden güçleniverecegini sanıyorlar. Bu olmayınca, "yılgınlık olmasın" diye propaganda yaparak, kendi yılgınlıklarını dile getiriyorlar.

Bu nedenlerle, yıllardır görülmemiş bir bunalım yaşayan Türkiye'de burjuvazi "çek AP'yi sür CHP'yi, çek CHP'yi sür AP'yi" yapabiliyor. Bunun sorumlusu, TKP' nin başını tutan oportünizmin, proleter hegemonyasını yaşama geçirme, yığınlar önünde proletaryanın devrimci çizgisini alternatif yapabilme yeteneğinden yoksunluğudur. Bu oportünistler proletaryanın devrimci gücüne ne inanıyorlar, hatta ne de onu anlıyorlar. Oportünizm proleter çizgi değildir ki onu temsil edebilsin. TKP'nin Leninci kanadı, devrimci proletaryaya yaraşır Leninci bir TKP savaşıyla bu görevi yerine getirecektir.

Leninci güç anlayışı

Menşevikler Leninci güç anlayışının içini boşaltıyorlar. İşçilere "toplumun sempatisini" kazandığınız zaman güçlüsünüz diyorlar. Aman şöyle yapmayın, böyle çıkışlar yapmayın yoksa "sempatiyi" kaybedersiniz diyerek işçi sınıfının savaşımını burjuva legalitesinin sınırlarına hapsediyorlar. Böylece liberal burjuvazinin "sempatisini" kaybetmeme uğruna, işçi sınıfının kendiliğinden çıkışlarını bile boğup, savaşımı pasifize ediyorlar.

Lenin şöyle diyor: "Liberaller (ve likidatörler) işçilere şöyle derler: 'Toplumun sempatisini topladığınız zaman güçlüsünüz!' Marksistler ise işçilere değişik birşey söylerler: 'Güçlü olduğunuz zaman 'toplumun' sempatisini kazanırsınız' " (Lenin, c.18, s.85).

İşte bizim menşeviklerin "güçlenmek", "öznel öğeyi geliştirmek", vb.,gibi sözler ardında tüm yaptıkları, işçi sınıfını "güçlendirmek"(!) için "sempati" dilenciliğidir. Onların anlayışı içinde UDC de, işçi sınıfının savaşkan devrimci gücü çevresinde örgütlenmiş güven ve sempati değil, işçi sınıfını "güçlendirmek" için sempati dilenciliğidir.

İşçi sınıfının gücü, onun sosyalist bilinciyle, doğru devrimci siyaseti, aktif devrimci savaşımıyla bağlıdır. Geniş yığınları kazanmanın tek yolu budur. İşçi sınıfının devrimci gücünü, niteliği atlayan bir güç anlayışı proletaryanın değil, ancak burjuvazinin hegemonyasını sağlayabilir.

Gerçekten de menşevikler, sempati dilenciliği içinde devrimci savaşımı giderek budadılar. İşçi sınıfımızın dolu dizgin devrimci belgilerini kuşa çevirdiler. "İşçiyiz güçlüyüz, devrimlerde öncüyüz" belgisinin son menşevik baskısı buna en güzel örnektir: İşçiyiz güçlüyüz, işçiyiz haklıyız!

Lenin, ayaklanmanın organı olarak Geçici Devrim Hükümeti belgisine oportünistlerin nasıl karşı çıktılarını şöyle anlatıyor: "...Oportünistlerin her zamanki yöntemi, en ılımlı sloganın en akla yakın olduğunu kanıtlama girişimidir. Gerekçe olarak da bunun en büyük sayıda toplumsal unsuru birleştirmede yardımcı olacağını ileri sürerler. Bernstein şöyle demişti: 'Sosyal devrim yalnızca proletaryanın bir kesimi tarafından desteklenir. Oysa sosyal reform birçok toplumsal-liberal unsur tarafından desteklenir. Sosyalizmin bunların istemine aykırı o-

LENİN 110 YAŞINDA

Kızıl Ordu'yu teftiş ederken. Moskova, Mayıs 1919

larak kurulacağı düşüncesiyle yanılgıya düşmeyin! Demokratik sosyalist reformlar partisi olmak daha iyidir'. Menşevikler ise şöyle diyorlar: 'Yalnızca proletarya ve küçük burjuvazinin devrimci kesimi (en başta köylüler) bizim devrimimizin gerçek utkusundan yanadırlar. Fakat orta burjuvazi ve ordu subayları, vb. liberaller tarafından önerildiği gibi monarşinin sınırlanmasından yanadırlar. Bu nedenle ayaklanmanın bir organı olarak gerçek bir devrimci hükümet yerine, devrimin utkusu için liberallerle Çar arasında bir anlaşma yapalım, Duma kuralım'.

"Hayır yoldaşlar! Siyasal aritmetikte tüm 'muhalefet' unsurlarının basit toplamından biraz daha karmaşık şeyler vardır. Kaypak ve ihanet içinde olan muhalefeti, gerçekten savaşan devrimci unsurlarla toplamak her zaman artı sonuç vermez. Çoğu zaman aksi olduğu görülür" (Lenin, c.11, s.156).

İşte menşevikler siyasal aritmetikte basit toplamlardan öteye gidemiyorlar. Üstelik, onlar artık devrimciyle reformcuyu da biraraya katmıyorlar, yalnızca reformcuları toplama çabası içindeler.

İşçi sınıfının gücü onun sosyalist bilincinden doğruları savunmasından, aktif savaşımından gelir dedik. Güç dengesi hesaplarıyla, nabza göre şerbet vererek, Bizans entrikalarıyla ne işçi sınıfına güç katılır, ne de onun güçlü olup olmadığı anlaşılır. Kuşkusuz güçler dengesi önemlidir ve mutlak hesaba katılması gerekir. Ama işçi sınıfı, savaşımını burjuva teraziler-le ölçülmüş güç dengesi hesaplarına göre ayarlamaz. Menşevikler, "Oturun oturduğunuz yerde", "burjuvazi bizden çok güçlü", "bizi hemen ezer", "aman direnmeyin", "ayaklanmayın" der. Yığınlara hep geri düzeyde eylemler önerir.

Bir kez kimse kâhin değildir. Oturduğu yerde net bir biçimde güç tartamaz. Asıl önemlisi, gücün bir tek gerçek terazisi vardır. O da meydandır, savaştır. İşçi sınıfı ancak meydanlara çıktığı zaman gerçek gücü anlaşılır. Lenin bunu şöyle dile getiriyor: "Kimin gücünün karşısındakini 'geçmiş olduğu' *hiçbir zaman* savaştan önce tam olarak saptanamaz. Yalnızca bilgiçler böyle birşey düşünebilirler. 'Güçlerin düşman güçlerini geçmesi' kavramı, savaşçılar görevlerinin *tam bilincindedirler* anlamına gelir. Plehanof ... bu bilinci *bulandırıyor.* Bu, gerçekten, 'ihanetten beterdir' " (Lenin, c.18, s.380-384).

Voroshilov'la birlikte RKP(B)'in 10. Kongresine katılan delegelerle. Moskova, 22 Mart 1921

İşte Plehanof'un 15. kopyeleri, onun bile ancak 20. kuşak torunları bizim menşeviklerin yaptıkları, Lenin'in bu sözlerinden de daha ağır söz gerektiriyor. Onlar işçi sınıfımızın bilincini bulandırıyorlar. Proleter hegemonyasını yaşama geçirmiyorlar, tam tersine burjuva hegemonyasına temel sağlıyorlar. Oysa "işçi sınıfının kararlılığı, 'teslim olmaktansa ölmek!' parolasına sarsılmaz bağlılığı, yalnızca tarihsel bir etken değil, belirleyici, kazanmayı sağlayacak olan etkendir" (Lenin, c.30, s.454).

Yüce Lenin'in 110. doğum gününde bir kez daha sesleniyoruz: Lenin'in uğrunda savaştığı ilkeleri, oportünistlerin sulandırmasına, onun yüce ülkesi, dünya devrimlerinin kalesi, devrimci merkez Sovyetler Birliği'ne leke sürülmesine izin vermeyeceğiz.

Leninci siyaset ilkeleri ışığında, Türkiye devrimci proletaryasının hegemonyasını yaşama geçireceğiz. Leninci ilkelerin evrensel geçerliliğini Türkiye'de devrim ile bir kez daha kanıtlayacağız.

Din halkın afyonudur

Mehmet Demiryürek, İstanbul

Oportünizmi Leninizm sanan menşevikler, din konusunu tartışırken komünist partisi açısından dinin "kişisel sorun" olduğunu savunuyorlar; "din de İstiklal Marşı gibi ulusal bir değerdir", "din de ulusal sorun gibi" (?) ele alınıp yorumlanmalıdır. Dine karşı, toplumun her kesiminde bilimsel propaganda yapılması düşüncesini saçma" buluyorlar. Hele hele bu amaçla kitaplar yayınlanmasına, "tamamen gereksiz, sendikaları böler, bugünkü mücadele görevlerimiz arasında yoktur" gibi gerekçelerle karşı çıkıyorlar.

Lenin'in bu görüşleri kökünden çürüttüğünü örnek ve alıntılarla gösterdiğimiz zaman, menşeviklerin "kafa" adamları,tartışmayı sürdürmedikleri gibi, verdiğimiz kaynakları okumayı da reddettiler. Daha iyi niyetli militanlar ise kaynakları okudular ve bize hak verdiklerini söylediler.

Din konusunda oportünist görüşlerin izini sürdürdüğümüzde, karşımıza TKP'nin Üçüncü Programı çıkıyor. Program'da şöyle yazıyor:

"TKP halkın dinsel inançlarına tam bir saygı gösterir. Dine bağlılık, barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için aktif olmaya engel değildir. Ülkemizde gericiler ve emperyalistler dine bağlı yurttaşları ilerici çevrelere karşı kışkırtmak, aralarında politik çelişkiler yaratmak, halkın dinsel inançlerını sınıfsal çıkarları için sömürmek peşindedirler.

"Din ve demokratik devlet ilişkileri laiklik ilkesine göre ayarlanır. Komünist partisi dinin dünya işlerinden ayrılması ilkesine bağlıdır" deniyor. (*TKP Programı*, Ürün Yayınları s.26)

Buradaki bulanıklık, oportünizmin, geniş halk yığınları üzerinde etkin olan dinsel inançlar karşısındaki görevlerden yan çizmek istemesini yansıtıyor. "Sosyalizm için aktif olmaya engel değildir" gibisinden yersiz, akademik bir saptama — hem de yanlış — dindar vatandaşın sırtını sıvazlamaktan başka hangi amaçla Programa konmuş olabilir? Kaldı ki TKP'nin din konusundaki savaş ödevlerini saymadan, "halkın dinsel inançlarına tam bir saygı gösterir" demek, saygının biçimi ve ölçüsü bilinmediği için propagandada birlik sağlayabilmekten uzaktır. Ayrıca, yakın amaçların propagandasını yaparken yığınları, uzak amaçlarımızı kavramaya hazırlayacak, bilinci o yönde geliştirecek içerikte değildir. Bu halkın dinsel inançlarına bir tabu gözüyle bakıldığı izlenimini veriyor.

"... gericiler ve emperyalistler ... halkın dinsel inançlarını sınıfsal çıkarları için sömürmek peşindedirler" derken gene liberal burjuvaziyi ustaca aklama, hatta belli ölçüde mazlum gibi gösterme eğilimi var. Liberal burjuvazinin de dini sınıfsal çıkarları için sömürebileceği fikrine yığınlar hazırlanmalıdır. İnşallahlı, maşallahlı nutuklar çeken Ecevit'in ya da liberal burjuvazinin herhangi bir sözcüsünün, örneğin yarın büyük bir tantanayla Hacca gitmesi de kimse için şaşırtıcı olmamalıdır.

TKP Programında bulanıklık arkasına ustaca gizlenmiş ortacı oportünizm yaşamın prizmasından geçince, berrak bir sağ oportünizm olarak beliriyor. *İşçinin Sesi*' nin 100. sayısında uzun süre demagojik militanlık maskesi arkasında sığınabilmiş oportünizmi ortaya çıkaran sorulardan, dine ilişkin olan: "Dine karşı yoğun bilimsel propaganda ve ajitasyon yürütmek mi, sosyalizmle din çelişmez safsatası mı doğrudur" sorusunun da ne kadar yerinde olduğunu yaşam bir kez daha kanıtlıyor.

Din kişisel sorun değildir

Türkiye'de burjuvazi her zaman dini sınıfsal çıkarları için araç olarak kullanmıştır. Sürekli olarak en büyük dindar rolü oynayarak kitleleri kandırmıştır. Her zaman komünistlere çatmış, onlarda ahlak olmadığını propaganda etmiştir.

Devrimci durumun daha olgunlaştığı bu günlerde İstanbul'da Büyük Cami'de, Süleymaniye'de, Eyüp'de, Kasımpaşa'da hocalar, Afganistan olaylarını bahane ederek Marksizme karşı yoğun bir saldırıya geçtiler. Camideki konuşmalar faşist yatağı Üsküdar'da kasetlere dolduruluyor ve Türkiye' nin dörtbir yanında satılıyor. Bunlar baştan aşağı Marksizme, sosyalizme ve komünistlere küfürlerle doludur.

"Afganistan müslümanlarıyla dayanışma" için halktan her türlü eşya ve para bağış olarak toplanıyor. Bir yandan da Sovyetler Birliği'ne küfürler savruluyor.

H. Timurtaş Uçar adlı hoca 3 şubat günü Büyük Cami'de yaptığı konuşmada şöyle diyor: "Yoksa allahaşükürler olsun, islam alimleri her meseleyi çözmüşlerdir. Hürriyet yok komünist felsefede, şahıs hürriyeti yoktur". Sakharof'un Afganistan olayını kınayınca Sibirya'da buzların arasına sokulduğunu da söyleyen hoca daha sonra şöyle diyor: "Afganistan'ı işgal altında bulunduran ve sair müslümanları baskı ve zulüm altında bulunduran komünist Rusya'yı ve ona bağlı bulunan yeryüzündeki bütün komünistleri kahrüperişan eyle yarabbim". Bu hocanın bu sözleri kolayca söyleyebilmesinde yıllardır din alanındaki savaşımı boşlayan oportünistlerin payı vardır. Acaba parti açısından din "kişisel sorun" mudur? Oportünistler bu soruyu her yerde ballandıra ballandıra, elbette diye yanıtlıyorlar. Çünkü Lenin'i okumamışlardır. Herhalde vakitleri olmuyor. Öyleyse biz söyleyelim. "Proletaryanın partisi devletin dini kişisel bir sorun olarak belirlemesini ister ancak halkın afyonu niteliğindeki dine, dinsel batıl inançlara karşı savaşı "kişisel sorun" olarak görmez. Oysa oportünistler sorunu saptırarak sosyal demokrat partinin dini kişisel bir sorun gibi yorumladığı izlenimini uyandırmaya çalışırlar" (Lenin *Din Üzerine*, Ser Yayınları, 2. Baskı, s.34).

Oportünistler dinle sosyalizm çelişmez safsatasını yutturmaya çalışırlar. Bunun da adı eklektizmdir. Felsefenin Temelleri adlı yapıtta şöyle deniyor: "Bazı filozoflar da idealizmin emellerini maddeciliğinkilerle bağdaştırmaya, ya da tersine maddeciliğin önerilerini idealizminkilerle uyumlu kılmaya çalışırlar. Böylesi felsefi fikirler ise eklektizm olarak belirir (*Felsefenin Temelleri* I, s.17).

Sosyalizmle din çelişir mi?

Bakın Lenin oportünistleri nasıl mahkum ediyor: "Sosyalist proletaryanın partisi açısından, din kişisel bir konu değildir. Partimiz işçi sınıfının kurtuluşu adına bir araya gelmiş sınıf bilinçli ileri savaşçıların toplandıkları yerdir. Böylesi bir birlik dinsel inanç biçiminde ortaya sürülen sınıf bilinci yoksunluğuna, bilgisizliğe ve geri kafalılığa kayıtsız kalamaz ve kalmamalıdır. Din diye tanımlanan ve halkın üzerine indirilen koyu sisle, sözlerimizi ve yazılarımızı kullanarak tamamen ideolojik silahlarla savaşabilmek için kilisenin kaldırılmasını istiyoruz.

Rus sosyal demokrat partisini işçilerin, hertürlü dinsel uyutmacalardan kurtulması adına mücadele etmek için kurduk. Bizim için ideolojik mücadele kişisel bir sorun değil, bütün partinin, bütün proletaryanın sorunudur" (Lenin, *Din Üzerine*, Ser Yayınları, s.4).

Lenin, parti işçilerin hertürlü dinsel uyutmacalardan kurtulması için ve dine karşı yoğun bilimsel propaganda ve ajitasyon yürütmek için kurduk, derken oportünistler dine karşı savaşımı gereksiz görüyorlar!

Dinin kaynağına baktığımız zaman proleterlerin burjuvaziye karşı savaşta elini kolunu nasıl bağladığını kolayca görebiliriz: "Tanrı korku yarattı. Sermayenin kör halk kitleleri tarafından önceden sezilemediği için kör gücünün korkusu, yani proletaryanın ve ufak esnafın yaşamının her adımında ansızın, beklenmedik ve raslantısal bir yıkıntı, yok olma, yoksulluk, fahişelik, açlıktan ölmek gibi tehlikeler yaratan güçün korkusu, modern dinin kökenidir.

Maddeciler ana okulu düzeyinde kalmak istemiyorlarsa, öncelikle bunu hatırdan çıkarmamalıdırlar. Kapitalist düzenin ağır işi altında ezilen ve kapitalizmin kör, yıkıcı güçlerinin insafına bağlı olarak yaşamını sürdüren kitleler, dinin bu kökenine karşı savaşmayı sermaye egemenliğinin her türlüsüne karşı birlikte, örgütlü, planlı ve bilinçli bir savaş vermeyi kendi kendilerine öğrenmedikleri sürece hiçbir eğitici kitap, bu kitlelerin kafasındaki din inancını çürütemez. Bu dine karşı olan eğitici kitapların zararlı ya da gereksiz olması mı demektir? Hayır hiç de değil. Bu demektir ki sosyal demokrasinin ateist propagandası, temel ödevine yani sömürücülere karşı sınıf mücadelesini geliştirmek ödevine bağlanmaktır. Diyalektik maddecilik ilkelerini, yani Marks ve Engels'in felsefesini yeterince incelememiş olanlar bu öneriyi anlayamazlar" (agy, s.29-30).

Oportünistler hala dinle sosyalizm çelişmez diyorlar. İmamın bildiğini okuduğu gibi menşevikler de aynı şeyi yapıyorlar. Devrim yapma kayguları olmadığı için herşeye ortacı ve sağ oportünizmin damgasını vuruyorlar. Eklektik oldukları için gerçekten söyledikleri doğrudur. Yaptıkları da bunu çok güzel kanıtlıyor. Toplumsal Geriliklerimizin Sorumluları adlı kitapta şöyle deniyor: "Din adamının öğrendiği ve öğrettiği odur ki Kuran ve hadis hükümlerini tartışmak, yalanlamak, yadsımak, bunlar üzerinde şüphesi olmak, günahdır, dinsizliktir".

Ama Bolşevik diye yutturulmak istenen Menşevik ideolojiyi tartıştın, yalanladın, yadsıdın ve şüpheci oldun mu oportünistler için de işin tamamdır. Barikatın öteki tarafına geçmişsindir, ajan olmuş burjuvaziye hizmet etmişsindir. Gerçekten de oportünistlerin ideolojisiyle bilimin çelişmediğini, çakıştığını görüyoruz.

Din, halkların afyonudur. Onları uyuşturur, sarhoş eder, mutluluk hayali içinde yaşatır. Ve gerçek mutluluk proletarya açısından sosyalizm olduğuna göre sosyalizm ile din bal gibi çelişir.

Oportünistler, bilgisizliğin etkisinde olan ve din duygularıyla dopdolu olan emekçilere propaganda yaparak bu inançlarından arınmaları için gerekli ortamı yaratacaklarına önce sosyalizmi kuralım ondan sonra emekçileri din konusunda eğitiriz diyorlar. Sosyalist olmaya engel idealist felsefedir. Emekçilerin kafalarındaki zehirli otların yeşerticisi idealist felsefenin uzantısı olan dinin kafalardan sökülüp atılması için savaşmak gerekir.

TÜRK-KÜRT HALKLARI BİRLEŞİN!

Oportünizmin ulusal sorun çıkmazı

Süleyman Sakalı

Savaş Yolu'nun 29. sayısında *Sol Serüvenciliğin Ulusal Sorun Çıkmazı* başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazının üst başlığı da şöyle: *Yürükoğlu mu Berzanioğlu mu?*

Uzun bir suskunluk döneminden sonra oportünistlerin ulusal sorun konusunda bir yazı yazmaya karar vermiş olmaları bizi sevindirdi.Çünkü her ağızlarını açtıklarında gerçek yüzlerini bir kez daha yığınlar önünde sergiliyorlar.

Ulusal sorun konusunda *İşçinin Sesi*'ne karşı ağızlarını açmak için bu kadar beklemelerinin nedeni, demagojilerini daha kolay "pazarlamak" için geçmişi biraz "küllendirmeyi" gerekli gördüklerinden olsa gerek.

Savaş Yolu'nun yazısı baştan aşağı demagoji, çarpıtma, yalan ve ihbarcılık örneği olmaktan öteye geçmiyor. Okuyanları inandırmaya çalıştığı ise, kendilerinin ulusal sorun konusunda her zaman doğru tutum almış olduklarıdır.

Oportünistler, aradan zaman geçti diye daha önceleri söylediklerinin unutulmuş olduğunu sanıyorlarsa yanılıyorlar. Ne var ki, gurultular çıkararak söyledikleri şu cümle,öyle sandıklarını gösteriyor: "Sonra, TKP'nin ayrılma hakkını tanımadığına bir tek örnek veremezsiniz. Siz okuduğunuzu anlayamıyor, dinlediğinizi kavrayamıyorsanız komünistler ne yapsın" (*Savaş Yolu*, sayı 29, s.9).

Bu meydan okuma karşısında titrememek elde değil! Ama bırakmıyorlar ki!... Bir yandan bunu söylerken öte yandan, *üç satır altında* şöyle diyorlar: "Yalnız şunu da iyi bilmek gerekir ki komünistler hiçbir zaman *kayıtsız şartsız ayrılma hakkı savunucuları* değildirler". (Altını da onlar çizmiş!) Pes doğrusu. Her zaman doğru tutum almış olduklarını söyleyen, tersine bir tek örnek gösteremeyeceğimizi ileri süren menşeviklerin, "doğru tutum"ların ne olduğunu açıklamak için söyledikleri ilk cümlede içine düştükleri bu duruma gülelim mi, ağlayalım mı? Bizi, örnek gösterme zahmetine bile sokmuyorlar.

Evet, ayrılma hakkını yadsıyorsunuz

Savaş Yolu, "... komünistler hiçbir zaman kayıtsız şartsız ayrılma hakkı savunucuları değildir" dedikten sonra şöyle sürdürüyor: "Bu konuda da onlar soyut, zaman ve mekan koşullarından kopuk genel yargılarda bulunmazlar. Ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirlemesi hakkının içeriğini duru bir şekilde ortaya koyarlar. Ama *asıl olan, uğrunda savaşım verilmesi gereken* tüm ulusların birbirine yakınlaşması, bunun için tüm milliyetlerden işçilerin birliğidir. Leninizmin ulusal sorun anlayışı proletarya enternasyonalizmi anlayışıyla kopmaz bir şekilde bağlıdır ve komünistler her somut durumda ulusal sorunun çözümlenişini, uluslararası proletarya hareketinin ve söz konusu ülkedeki kolunun çıkarlarına tâbi kılarlar. Lenin, '*ulusal bağımsızlık taleplerine destek vermeyi proletaryanın savaşımının çıkarlarına* tâbi kılıyoruz' (Lenin, c.6, s.483, altını Lenin çizmiş) diye açıkça belirtilmiştir".

Demagojinin, çarpıtmanın parlak bir örneğidir bu. Ama, aynı zamanda çok da acemice bir örneği. Leninizmin ulusal sorun anlayışının proletarya enternasyonalizmi anlayışıyla kopmaz bir biçimde bağlı olduğuna kim karşı çıkabilir? Ama siz bunu, ana noktadaki çarpıtmanızı ve ayrılma hakkını yatsımanızı gözlerden gizlemek için söylüyorsunuz. En başta belirtelim. Lenin'den yaptıkları alıntıyı biz *Savaş Yolu*'nun söylediği yerde bulamadık (Hangi dilden okudukları söyleseler iyi olacak), ama aynı görüşü Lenin birçok başka yerde de yinelediği için doğrudur. Önemli olan, Lenin'in ve *Savaş Yolu*'nun söz ettikleri konunun başka başka olması. Lenin, *ayrılmayı* desteklemeyip desteklememekten söz ediyor, *Savaş Yolu*'nun oportünistleri ise *ayrılma hakkını* savunup savunmamaktan söz ediyorlar! Bunların ayrı ayrı şeyler olduğunu militanların, Lenin'i okuyan herkesin bildiği, bilmese de kolaylıkla öğrenebileceği apaçıkken siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Sonra da hiç sıkılmadan, "İşte (Hem de *İşte!*.—İ.S.) Lenin'in bu öğütlerinin tümüne sadık olan Türkiye işçi sınıfının politik öncüsü, ulusal sorun konusunda da somut bir şekilde yaklaşıyor' diyebiliyorsunuz.

Lenin, hiçbir yerde, hiçbir zaman ayrılma hakkını tanımayı ve savunmayı koşullara bağlamamıştır. Koşullara bağlı olan, *ayrılma hakkı değil*, ayrılmanın (ya da ayrılmamanın) kendisidir. *Savaş Yolu*, Lenin'in ayrılma üzerine söylediklerini kendisinin *ayrılma hakkı* üzerine söylediklerine *kanıt* olarak getiriyor. Bu, kendilerinin pek sevdiği bir deyimle, Lenin'i kendi oportünist görüşlerine "kılıf yapmak" değil midir? *Savaş Yolu*'nun yaptığı, açık demagoji ve Lenin'i çarpıtmaktır. Lenin, *Programımızda Ulusal Sorun* başlıklı yazısında şöyle yazıyor: "Sosyal-Demokratlar (komünistler —İ.S.), ulusların kendi yazgılarını belirlemelerini, şiddet ya da herhangi bir adaletsizlikle dışardan etkileyecek her girişime karşı savaşacaklardır. Ne var ki, bizim, *kendi yazgısını belirleme özgürlüğü savaşımını kayıtsız şartsız tanımamız*, ulusların her yazgı belirleme istemini desteklememizi hiçbir şekilde zorunlu kılmaz" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce Basım, c.6, s.454) (abç). Lenin ne diyor, bizim menşevikler ne diyor. *Ayrılma* ile *ayrılma hakkı* arasındaki bu tek kelimelik fark oportünizmle Leninizmi ayıran farktır.

Yukarda, *Savaş Yolu*'ndan verdiğimiz alıntıda bir de "asıl olan, uğrunda savaşılması gereken ... tüm milliyetlerden işçilerin birliğidir" deniyor. Hem de, ayrılma hakkını savunup savunmamak koşullara bağlıdır dendikten sonra. Bunun, hiçbir kıvırtmacaya yol vermeyen tek anlamı vardır:Önemli olan ayrılma hakkını savunup savunmamak değil, birliği savunmaktır diyor *Savaş Yolu!* Bizim baştan beri söylediğimiz de budur zaten. *İşçinin Sesi*'nin 97-98. sayısında şöyle demiştik: "Şöyle bağlayalım. Lenin'ci politika, proleter enternasyonalizmi, ezen ulus komünistlerinin ulusal soruna yaklaşımda birinci görevlerinin ayrılma hakkını savunmak olduğunu öğretir. Bunu yapmadan yapılacak birlik çağrıları birlik değil bölünme getirir. Sözde birlik istemek ama özde birliği engellemek demek olur"(*İşçinin Sesi*, sayı 97-98, s.8). İşte *Savaş Yolu* harfi harfine bunu yapıyor.

Savaş Yolu, bir yandan ayrılma hakkını yatsırken öte yandan mangalda kül de bırakmıyor. Şu yazdıkları, demagojik militanlık gösterisinin parlak bir örneğidir: "Evvela bu sığ görüşlü küçük burjuvalara belirtmek gerekir ki Lenin'e göre ulusların kendi yazgılarını belirleme hakkı yalnız ulusal devletin kurulmasıyla sınırlı olmayıp, bir halkın gelişmesindeki iç sorunların tümünü ve kendi politik ve toplumsal rejimini seçme hakkını da kapsar." Bunu okuyanın, "vay canına, bunlar ayrılma hakkını tanımakla da yetinmiyorlar, daha ötesini, daha kapsamlı şeyler savunuyorlar" demesini bekliyorlar herhalde. Ama öyle değil! Üçbeş satır ötede ayrılma hakkını yatsırken kimseyi yanıltamazsınız. Yatsıdığınız şeyin kapsamını genişletirsiniz, o kadar.

Savaş Yolu, H.Erdal'la aynı çarpıtmayı yapıyor

Ayrılma hakkını koşullara bağlayan ve bu görüşe Lenin'i ortak edebilmek için Lenin'i çarpıtan *Savaş Yolu*'nun yaptığının aynını *Ürün* dergisinin 52. sayısındaki H. Erdal imzalı yazıda görmüştük. Şöyle diyordu H.Erdal: "Son olarak vereceğim kaynak yine Lenin' den. 1914 başlarında V.I. Lenin, bütün parti örgütlerinden 'ulusal devlet ayrıcalıkları' ve 'bütün ulusların eşit olarak kendi ulusal devletlerine sahip olma hakkı' ALEYHİNDE günlük sürekli ajitasyonda bulunulmasını istedi. Bir başka deyişle, sorun henüz ulusların kendi yazgılarını kendilerinin çizmesi hakkının TANINMA, KABULLENİLME evresinde idi, yoksa sorun henüz bu hakkın UYGULANMA evresinde değil idi. Çünkü Lenin'e göre, hiçbir ön koşulsuz ulusal bağımsızlık, birleşik işçi sınıfı cephesini çarlığın ve kapitalizmin karşısında küçük ama zayıf ulusal devletlere parçalayarak kasıtlı olarak bölebilir idi" (*Ürün*, sayı 52, s.34). Açıkça görüldüğü gibi H.Erdal da aynı *Savaş Yolu* gibi, ayrılma hakkını savunmayı koşullara bağlıyor. Ve, aynen *Savaş Yolu*'nun yaptığı gibi, *ayrılma hakkı* ile *ayrılmayı* biribirine dolaştırıp, Lenin'i çarpıtarak oportünist görüşlerine Lenin'i kanıt olarak göstermeye çalışıyor. Tek örnek veremezsiniz diyen *Savaş Yolu*'nun kulakları çınlasın.

Eşit haklar savaşımını ayrılma hakkına karşı koyan kimlerdir?

Savaş Yolu, *İşçinin Sesi*'ni şöyle suçluyor: "'İşçinin Sesi' gurupçuğunun 'Kürdistan uzmanları', *Ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirleme hakkı* ile *ulusların eşitliği* talebini karşı karşıya koymakla, ulusal eşitlik talebini ulusal sorunu kültürel soruna indirgemek olarak görmekle Lenincilikten ulusal sorun konusunda da nasiplerine bir şey düşmediğini iyice kanıtlıyorlar". Buradaki çıplak demagoji, oportünistlerin artık başvuracak başka yöntem bulamadıklarını gösteriyor. En başta şunu belirtelim. Biz *Savaş Yolu*'nun ileri sürdüğü gibi, "ulusal eşitlik talebini ulusal sorunu kültürel soruna indirgemek" ola-

GELÊN TIRK Û KURD YEKBIN!

rak görmedik ve böyle birşey söylemedik. Bu, *Savaş Yolu*'nun uydurmasıdır. "Ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirleme hakkı ile ulusların eşitliği talebini" karşı karşıya koyan *İşçinin Sesi* değil, H. Erdal'dır. Bizim söylemiş olduğumuz ve şimdi de söylediğimiz şudur: "Ayrılma hakkını savunmadan ulusal sorunda devrimci bir program çizilemez. Bütün bunlar açıkken EŞİT HAKLAR SAVAŞIMI diye hedef belirlemek ve bu hakları sayarken içine ayrılma hakkını *katmamak* oportünizmdir" (*İşçinin Sesi*, sayı 97-98, s.8). Aynı sayıda yine şöyle yazdık: "Buraya kadar söylediklerimizden şu sonuç çıkıyor: Ayrılma özgürlüğünü kayıtsız şartsız savunmadan, uluslara eşit haklar savaşımından söz etmek bir aldatmacadan öteye geçemez. Çünkü, devlet sınırlarını, ayrı devlet kurabilme *hakkını* söz konusu etmeyen *eşit* hakları liberal burjuvazi de benimseyebilir. Liberal burjuvazinin benimseyip benimsememesi açısından yapılan değerlendirmelere göre de çok "gerçekçi" bir hedeftir. Ama ne yazık ki bu tür bir hedef ileri sürerek ezilen ulus emekçileriyle, ulusal hareketiyle değil, ancak liberal burjuvazi ile cephe kurulabilir" (*İşçinin Sesi*, sayı 97-98). Söylediklerimiz açıkken, *Savaş Yolu* demagojiye başvurarak, bizim, eşit haklar için savaşmayı oportünizm olarak gördüğümüzü söylemeye çalışıyor. Bu arada Lenin'den de alıntılar yaparak, Lenin'in eşit haklar savaşımına verdiği önemi bize karşı kullanmaya çabalıyor. Yineleyelim: Biz *Savaş Yolu*'na, H. Erdal'a ve tüm menşeviklere, "ulusal azınlıklara (Kürtlere, Lazlara vb.,) tüm demokratik eşit anayasal haklar tanınmalı" dedikleri için değil, ayrılma hakkını yatsıyıp herşeyi yalnızca eşit haklar savaşımına (o da yarım yamalak) indirgedikleri için oportünist diyoruz. *Savaş Yolu* ise çırpınmasını sürdürüyor ve şöyle diyor: "İşte ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirleme hakkı ile tam hak eşitliği talebinin, böylesi bütünsel bir şekilde programda yer alması şaşırtıyor bu 'sol' serüvenci gurupçuğu. 'Tam demokratik, eşit anayasal haklar tanınmalı, bu uluslara kültürlerini geliştirmek olanakları tanınmalıdır' talebini, ulusal sorunu kültürel soruna indirgemek olarak görüyorlar. Lenin 'Parti'de Bund' un yerine ilişkin karar sureti taslağı'nda Parti'nin ezilen halklar arasında yürüteceği propaganda ve ajitasyonla ilgili olarak 'sosyal demokrat programın tam hak eşitliği ve tam dil, ulusal kültür özgürlüğü vb.,vb. konusundaki genel ve temel maddelerini' esas almak gerektiğini vurguluyor. *İşçinin Sesi* gurupçuğu açıktan söylemese bile, mantıklarıyla, Lenin'i de ulusal sorunu kültürel soruna indirgemekle suçlamak durumundadır. Sonunda nereye varacağını bilmeden konuşmak işte insanı böylesi içinden çıkılmaz durumlara düşürür".

Burada açıklığa kavuşturulması gereken iki önemli nokta var. Biri, eşit haklar ve ayrılma hakkının Programda ne denli *bütünsel* olarak ele alındığı, ötekisi Lenin'in bir kez daha çarpıtılması. Sırayla değinelim: Önce Programda yazılanların ne anlama geldiğini H. Erdal'dan okuyalım: "Elbette, komünistler herşeyden önce hayalci değil *gerçekçidirler*. Kaldı ki Marksist-Leninist teori de ulusal sorunun kapitalist koşullardaki çözümü ile sosyalizm koşullarındaki çözümünün farklı olacağını gösteriyor. Soruna şöyle bakalım: Ulusal sorunun nihai çözümlenmesi ancak sosyalizm koşullarında mümkün. Ama bu bizi kapitalizm koşullarında da Ulusal Sorun'un çözümlenmesi savaşımından alıkoymamalıdır. Çünkü kapitalizm koşullarında da Ulusal Sorun'un kısmî çözümü mümkündür. İşte bu Leninist doğrudan hareket eden Türkiye Komünist Partisi bütün ulusal azınlıklara, yani Türkiye'de yaşayan bütün uluslara ve milliyetlere EŞİT HAKLAR SAVAŞIMINI öne alıyor. Kapitalizm koşullarında eşit haklar savaşımını ilk, zorunlu ve *gerçekçi* demokratik hedeflerden biri olarak görüyor" (*TKP Programı*, s.34). "TKP Programı eşit haklar savaşımının demokratik içeriğini de açıklıyor. Her türlü ulusal ayrıcalığa, baskıya ve ezgiye son verilmesi; Anayasa'nın Türkiye'deki ulusal azınlıkları tanıyacak yönde değiştirilmesi; eşit yurttaşlık haklarının kullanılabilir biçime getirilmesi, ulusların kendi dilini kullanması ve kendi dillerinde okuma-yazma serbestisi ve ulusal kültürlerini geliştirebilmesi, eşit haklar savaşımı'nın kapsamına giriyor" (*Ürün*, sayı 52, s.35) (abç).

Görüyoruz ki H. Erdal'ın, TKP Programı'na dayanarak savunduğu bu "EŞİT HAKLAR SAVAŞIMI" ayrılma hakkını içermiyor. *Savaş Yolu*, hala, programın, sorunu "bütünsel" olarak ele aldığında ısrar ediyor mu?

İkinci önemli nokta olarak, *Savaş Yolu*'nun Lenin'i yine çarpıttığını söylemiştik. *Savaş Yolu*' na göre Lenin, ajitasyon ve propaganda da *esas alınması gereken*, programın genel ve temel maddeleri olan tam hak eşitliği, tam dil, ulusal kültür özgürlüğü vb. gibi konulardır diyor. Bu, Lenin'in o yazıda söylediğini utanmazca çarpıtmaktır! Lenin şöyle diyor: "... "... Yahudi ve Yahudi olmayan proletaryanın Sosyal-Demokrat örgütlerinin tam kaynaşması, bizim Yahudi yoldaşlarımızın şu ya da bu dilde propaganda ve ajitasyon yürütme bağımsızlığını, belirli bir yerel ya da ulusal hareketin gereksinimlerine uyarlanmış yayın basmalarını, ya da Sosyal-Demokrat programın tam eşitlik ve tam dil, ulusal kültür, vb.,vb, özgürlüklerine ilişkin genel ve temel ilkelerinin uygulanması ve geliştirilmesi olacak olan ajitasyon ve doğrudan siyasal savaş için belgiler ileri sürmelerini hiçbir bakımdan ya da biçimde kısıtlayamaz" (Lenin, c.6, s.470).

Lenin burada, ajitasyon ve propaganda esas alınması gereken eşit haklar savaşımıdır mı diyor? Yoksa onu *Savaş Yolu* mu uydurmuştur? Lenin'in söylediği, Sosyal-Demokrat programın, tam eşitlik, dil, kültür vb., özgürlüklerine ilişkin genel ve temel ilkeleri olduğu ve proleterlerin örgütsel birliğinin bu ilkelerin uygulanmasını ve geliştirilmesini engellemeyeceğidir. *Savaş Yolu* bir yandan sorunun "bütünsel" olarak koyulması gerektiğini söylerken, öte yandan sürekli eşit haklar savaşını öne alıyor. Bu çabasına Lenin'i de ortak etmeye uğraşıyor ve bu yolla TKP Programını ve H. Erdal'ı aklayabileceğini umuyor. Ne var ki kendisinin de hiç farklı düşünmediği, bütün bu çabaların ardından, ayrılma hakkını açıkça yatsımasıyla ortaya çıkıyor.

Sömürge sorunu ve yine bir dizi çarpıtma

Savaş Yolu, "Ana Sorun" başlığı altında o kendine özgü üslubu ile verip veriştirdikten sonra şöyle diyor: "Bugün Kürdistan'da kimse Kürdistan'ın sömürge olup olmadığını artık tartışmıyor. Böylesi anlamsız tartışmalar geride kaldı." *İşçinin Sesi*'nin, "bugün ana sorun sömürge sorunudur" dediğini de hiç sıkılmadan ileri süren (hem de tırnak içinde, *alıntı* olarak) *Savaş Yolu* şöyle sürdürüyor yazdıklarını: "Bugün Kürdistan'daki ana sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyorlarsa hiz söyleyelim. Bugün Kürdistan'da ana sorun ortak savaşım sorunudur. Kürdistan sömürge olsa da olmasa da bu durum iki halkın ortak savaşımına engel değildir. Hangi milliyetten olursa olsun tüm işçilerin tek bir örgütte, Türkiye işçi sınıfının öncüsü TKP' de birleşmesine engel değildir. Lenin'in yapıtlarını "mıncıklamayı" marifet sayan bu gurupçuğun, bu konuda Lenin'e *başvuramaması*, onu kendine *kalkan* edememesi de oldukça anlamlıdır".

Kürdistan'ın sömürge olup olmaması ortak savaşıma, proleterlerin örgütsel birliğine engel değildir diyor *Savaş Yolu*. Doğru, ama biz bunun tersini mi söylüyoruz? Tabii ki engel değildir. Sizin burjuva ulusçusu, sosyal-şoven tutumunuzdur engel olan. Siz, aynen ayrılma hakkı uğruna savaşmaktan yan çizdiğiniz gibi, sömürgeciliğe karşı savaştan da yan çiziyorsunuz. Aynen, ayrılma hakkını yatsıdığınız gibi, sömürgeciliği de yatsıyorsunuz. Hem de korkakça yapıyorsunuz bunu. Açıkça, Kürdistan sömürge değildir demek varken, *bu konu artık*

Devamı 16. sayfada

TÜRK-KÜRT HALKLARI BIRLEŞİN! **GELÊN TIRK Û KURD YEKBIN!**

Baştarafı 15. sayfada

tartışılmıyor, olsa da olmasa da farketmez diyerek işin içinden sıyrılmaya çalışmak ne anlama gelir? Lenin'e başvuramadığımızı söylerken de yine aynı ürkeklik sürüyor. Bunun "oldukça anlamlı" olduğu söyleniyor. Neden "oldukça"?

Oportünistlerin, sömürgecilik konusunda Lenin'e başvurup vurmadığımız konusundaki merakını yakında gidereceğiz. Ancak burada şu kadarını söyleyelim. Lenin, İç-Sömürgecilik terimini *Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi* yapıtında kullanmıştır. Şöyle diyor Lenin: "Ve böylece Rusya'da nüfusun tarımdan uzaklaşması, kentlerin, banliyölerin, fabrika ve ticaret ve sanayi köylerinin, kasabalarının büyümesinde (*iç sömürgeciliğin* kısmen gözlerden sakladığı bir büyüme) ve de tarım dışı göçlerde ifadesini buldu" (Lenin, c.3, s.581) (abç).

Ana sorunun sömürge sorunu olduğunu söylediğimiz konusuna gelince, biz şöyle diyoruz: Türkiye Kürdistanı Türkiye'nin iç sömürgesidir. Bunu açıkça belirtmek bugün özellikle önem kazanmıştır. Burjuva ulusçuları ve burjuva ulusçuluğunun zehirine bulaşmış olanlar, bu gerçeği yatsıyarak yıllar yılı Türkiye Kürdistanı'nda uygulanagelen bu çok yönlü hegemonyayı, kanlı sömürgeci siyaseti gözlerden saklamaya çalışıyorlar Türkiye Kürdistanı'nın iç sömürge olduğunu yatsıyanların, siyasal düzeyde de Kürt ulusunun savaşımı bir eşit haklar savaşına indirgemeleri rastlantı değildir. Bugün nüfusu 10 milyona yaklaşan Kürt ulusu, Türkiye sınırları içinde *ezilen* bir ulus olarak yaşıyor. Türkiye'de egemen ulus Türk ulusudur. Kürt ulusu, en başta kendi yazgısını çizmek, kendi devletini kurmak hakkı olmak üzere, her türlü ulusal haklarından yoksun bırakılmıştır.

Kürt ulusu üzerindeki bu baskı yalnızca siyasal değildir. Bu baskının altında şiddetli ve sistematik olarak yürütülen bir ekonomik sömürü yatıyor. Kürdistan'da üretim güçlerinin gelişmesine sekte vuran bu sömürü, Kürdistan'ın bugünkü geriliğinin ana nedenidir. *İşçinin Sesi*'nin 109-110. sayısında şöyle yazmıştık: "... 'Kürt Sorunu' bir *iç sömürge* ve *ezilen ulus* sorunudur." *İşçinin Sesi*'nin bu konudaki değerlendirmesi ortadayken, *Savaş Yolu*'nun söylenenleri çarpıtmaya yeltenmesi yalnızca onun çaresizliğini gösterir. Ne var ki bu çarpıtma ile, oportünizmi saklayamıyorlar. *Savaş Yolu* ve yol arkadaşları, bir yandan sömürgeciliği ve ayrılma hakkını yatsırken, öte yandan "birlik", "birlik" diye bastırıyorlar. Bunun liberal burjuvazinin tavrından hiçbir farkı yoktur.

Son birkaç nokta

Savaş Yolu'nun demagojileri bitmiyor. Örneğin, *Politika* gazetesini, *Savaş Yolu*'nu bulunduranlar tutuklanıyor da *İşçinin Sesi*'ni "tomarla" bulunduranlar serbest bırakılıyormuş! Buna kargalar bile güler.

Savaş Yolu ihbarcılık yapmayı da hiç boşlamıyor. Kürdistan'da, nerede, nasıl *İşçinin Sesi* dağıtıldığına ilişkin örnekler veriyor. "Örnekleri çoğaltmak mümkün" diye de eklediğine göre, mutlaka bu örnekleri el altından çoğaltıyorlardır!

Barzani ile ilgili olarak söylediklerinin mantığını anlamak ise gerçekten zor. *Savaş Yolu*, Barzani şöyle yaptı, Barzani böyle yaptı diye sıraladıktan sonra dönüp, Barzani bunları yaptı diye *İşçinin Sesi*' ni suçluyor! Çok hoş doğrusu. *Savaş Yolu* şöyle soruyor: "Ey Berzanloğlu ... Senin 'Kürt komünistleri' olarak ilan ettiklerin bunlar mıdır?".

Bizim Kürt komünistleri diye kimlerden söz ettiğimiz, "TKP Leninciler Konferansı Kararları"nda şöyle belirtiliyor: "Konferansımız, TKP oportünist yöneticilerinin geçmişteki ve bugünkü sosyal şovenist tutumları nedeniyle parti dışında kalan Kürt komünistlerini TKP'nin Lenininci güçleriyle bütünleşmeye çağırır. Kürt demokratlarının, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu yolunda ilk adım olan ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirme yolunda, TKP Lenincі güçleriyle yakın bağlaşıklık kurmasının önemini vurgular. Türkiye Kürdistanı'ndaki tüm devrimci demokratik örgütlerle kardeşçe ilişkiler kurmayı Eşgüdüm Komitesi'ne görev olarak verir" (*TKP Leninciler Konferansı*, 2. basım, s.49).

Son olarak bir noktaya daha değinelim. *Savaş Yolu* diyor ki: "Sonra, Berzanioğlu, mektup yazanın 'Kürt komünisti' olduğunu nereden biliyor acaba? Kanımızca, Berzani milliyetçiliğinin ideologlarından olan ve şu anda onunla aynı yerde yaşayan "Baba" *İsmet Şerif Vanlı*' dan almış olduğu bilgilere(!) dayandırıyor". *Savaş Yolu*'nun yazarı bu söyledikleriyle baltayı tam taşa vurmuş. Bir kere, İsmet Şerif Vanlı İngiltere'de değil Lozan'da yaşıyor. İkincisi biz İsmet Şerif Vanlı'yı duymuşuzdur, görmüşlüğümüz yoktur. Üçüncüsü, İsmet Şerif Vanlı'nın İngiltere'de yaşadığına ilişkin bilgiyi, uzunca bir zaman önce oportünistlere biz vermiştik. Fakat sonradan bu bilginin yanlış olduğunu öğrendik. Oportünistler ise bıraktığımız yerde kalmışlar. *Atılım*'da "mektubunu" bastıkları "İngiltere'den bir komünist" de iyi çalışmıyor herhalde. Ona bir soruverselerdi... Dönüp, "aynı yerde yaşayan" diye buna sarılmaları, acizliklerini gösteriyor.

Menşevikler, yeni çıkarmaya başladıkları *Çağ* dergisinde de aynı zavallı masala sarılmışlar. Hem de daha zenginleştirerek! Ama yalancının mumu yatsıya kadar yanar. Bu yöntemlerle bataklığın daha dibinden başka yere varamazlar.

Savaş Yolu'ndaki yazı, demagojileriyle, çarpıtmalarıyla, menşeviklerin burjuva ulusçusu, sosyalşoven yüzünü sergiliyor. Kürt ulusunun ayrılma hakkını bir kez daha yatsıyor ve *İşçinin Sesi*'nin bütün söylediklerini doğruluyor. Oportünistlerin, ulusal sorunda da nasıl bir çıkmazda olduğu açıktır.

Sözü TKP Leninciler Konferansı'nın, Kürt Ulusal Hareketi Üstüne Kararı'ndan bir alıntıyla bağlayalım: "Türkiye'de bugün Kürt ulusal hareketi ile proletaryanın öncülük ettiği sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi savaşımını tek bir yumruk olarak birleştirmeliyiz. Bunu başarabilmenin yolu, Türk komünistler için oportünizme ve şovenizme karşı amansız, ödünsüz savaşmaktan, Kürt halkının güvenini kazanmaktan geçer.•

Kautsky'nin izindeki Türk ulusçuları

Ayhan Acımaz, İzmir

Türkiye'deki yeni Kautsky'ciler, *Savaş Yolu*'nun 29. sayısındaki ulusal sorunla ilgili yazılarından sonra, geçtiğimiz günlerde çıkarmış oldukları *Çağ* isimli "yeni" dergilerinde eski teorilerini yinelemekten başka birşey yapmıyorlar. Biz bu yazıda onların Lenin'i nasıl çarpıttıklarına değineceğiz. Şöyle yazıyor menşevikler:

"...kendi geleceği konusunda karar sahibi olması, ayrılma hakkını içerir. Nasıl ki evlilikte boşanma hakkı mutlak boşanma anlamına gelmiyorsa, evlilik kurumunu bozmayı hedeflemiyorsa, ayrılma hakkı da mutlak ayrılma anlamına gelmez, evlilikte esas olan yaşamın birlikte sürmesidir. Ulusların kendi geleceklerini özgürce belirleme hakkının ayrılma hakkını içermesi de böyledir. İstenilen ulusların birlikteliğidir..." (*Çağ*, sayı: 1)

Lenin'i kendi anlayışınıza göre çarpıtmakta ne kadar ustasınız! *Ayrılma hakkı* elbette ki *ayrılma* anlamına gelmez. Komünistler kayıtsız şartsız ayrılma hakkı savunucularıdır ama böyle düşünmeyen "komünistler" de var: "Komünistler kayıtsız şartsız ayrılma hakkı savunucuları değildir" diyor *Savaş Yolu*! (*Savaş Yolu*, sayı 29). Lenin, *komünistler ayrılma hakkını savunmalı ve propagandasını yapmalıdır* diyor. Siz ise, "evlilikte esas olan yaşamın birlikte sürmesidir" diyerek Lenin'i çarpıtıyorsunuz. Lenin şöyle diyor:

"Ayrılma hakkının propagandasını yapmayan ezen bir ulusun sosyal demokratını (komünistini —İ.S.) emperyalist ve alçak saymak hakkımız ve görevimizdir." (Lenin, *UKTH*, s.190).

Buna karşılık siz, *Ürün* dergisinin, "Bir ulusun kendi yazgısını özgürce belirlemesi, ayrılma, bağımsız devlet kurma hakkı anlamına gelir" (*Ürün*, sayı 36, s.39) dediğini yazıyorsunuz ama ardından gelen şu sözleri "unutuyorsunuz":

"...kapitalizmin çökme sürecinde bulunduğu bir dönemde yaşıyoruz. Ulusların bir arada yaşamasına koşulların böylesine elverişli olduğu bir dönemde BİRLİK bayrağını yükseltmek vazgeçilmez bir görevdir" (*Ürün*, sayı 36). Söyleyin bakalım, bay Ersavaş yazısında, ulusların yazgısını çizme hakkını ayrılma hakkı diye anladığı halde bunun propagandasını yapmış mı? Siz, "Ayrılma hakkını savunmak, iki halkın birlikte kalmasına işaret etmek, *bunu propaganda etmek* birbiriyle çelişmez" diyorsunuz (abç). Stalin ise şöyle yazıyor: "Genel olarak ulusların kaynaşmalarını savunan, ezen büyük ulustan, ilhakçı bir ulustan olan bir sosyal demokrat, *küçük uluslarla* kaynaşma yanlısı olduğunu bir an bile unutursa, teoride gülünç bir öğretinin ve pratikte de emperyalizmin yardakçısı olur. Ezen ülkelerin işçilerinin enternasyonalist eğitimi, zorunlu olarak, herşeyden önce ezilen ülkelerin özgürlüğü ve ayrılması ilkesinin savunulmasını içermelidir. Yoksa ortada enternasyonalizm diye birşey kalmaz" (Stalin *Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu* s.129) (abç).

Yani, sayın L. Doğu, ezen ulusun komünistleri ezilen ulusun birlikte kalma hakkının da olduğunu unutmazlar ama *bunun* propagandasını yapmazlar. Kendi ulusunun enternasyonalist eğitimini, ezilen ulusun ayrılma hakkını savunarak gerçekleştirirler. Ezilen ulus komünistleri ise tam tersini yaparlar. Siz ise birlikte kalmayı öne çıkarıp ikisinin çelişmediğini söylüyorsunuz. Asıl görevinizi bir kenara bırakıp, *birlikte kalma hakkı* diye propaganda yapmanız *ilhakçı* bir tavırdır!

Kautsky ve Plehanofların Türkiye'deki şürekalarına son sözümüz yine Lenin'den:

"UKTH ilkesini hemen hemen bay Plehanov ve şürekası gibi, yani Çarlığın ezdiği ulusların ayrılma özgürlüğü uğruna savaşmadan 'tanıyan' bir sosyal demokrat, gerçekte bir emperyalist ve çarlığın uşağıdır" (Lenin, agy, s.205).

Cezaevindeki yoldaşlarımızla dayanışmayı sıkı tutmak Leninci görevimizdir

Savaşın içindeyiz. Hergün saflarımızdan yoldaşlar düşüyor. Hele cezaevleri hiç boşalmıyor. Cezaevleri hergün yüzlerce devrimciyi eğitip, bileyip, dolup dolup boşalıyor. Ülkemiz devrimci durum yaşıyor. Emperyalizm ve tekelci sermayenin önünde tek seçenek duruyor: Faşizm. Lenincilerin işçi sınıfımızın, Kürt ulusunun, emekçi köylülerin önünde ise devrimi başarmak dağ gibi duruyor. Korkmuyoruz, içeri girip çıkıp, yeni yeni deneyimlerle savaşı göğüslüyoruz.

Menşeviklerin yüzünü devrimci durum ve yükselen direnişler daha da teşhir ediyor. Yığınlardan iyice soyutlanıyorlar. Leninciler ise devrime olan inançlarını gösteriyorlar. Birçok arkadaşımız cezaevinde duvarları bolşevik belgilerle doldurdu. Cezaevine girerken, çıkarken "Faşizmi ininde geberteceğiz!" belgisi etrafı çınlatıyor.

Cezaevindeki arkadaşlarımızla, yoldaşlarımızla dayanışmayı çok sıkı tutmamız Leninci görevimiz olmalıdır. Derhal komiteler kurmalıyız. Komite kendi içinde hukuk, cezaevi dayanışması, ailelerle dayanışma olarak görev bölümü yapmalıdır. Cezaevindeki savaşçılara gözümüz gibi bakmalıyız. Ziyaret günlerinde mutlaka ziyaret gurupları örgütleyerek gitmeliyiz. Arkadaşların kendi aralarında ve diğer tutuklular arasında eğitim gurubu oluşturmalarına yardımcı olmalıyız. Lenin'in cezaevindeki yoldaşların sorunlarıyla yakından ilgilendiğini unutmamalıyız. Menşeviklerin, vurulan, cezaevindeki yoldaşlara karşı ve hukuksal konulardaki disiplinsizliklerini canlı bir şekilde yaşadık. Saflarımızdaki birçok inançlı yoldaşın bu olumsuz davranışlardan dolayı tavır aldığını canlı olarak yaşadık. Hatta faşistlerin kurşunladığı bir devrimci arkadaşımızın gerekli ilgi gösterilmediği için sakat kaldığı ortadadır. Leninciler hayatın her alanında Leninci olduklarını unutmadan savaş bayrağını yükseltmeli, kızıl bayrağı onurla cezaevlerinde dalgalandırmalıdır.

Cezaevi Dayanışma Komitesi
Turgutlu-Manisa

Toplu sözleşmelerde oportünist tutum

Nermin Gündoğan, Ankara

Ülkemizde ekonomik-toplumsal bunalım gittikçe derinleşiyor. Aşırı sömürüye dayanarak tekelleşen işbirlikçi-tekelci burjuvazi, çarpık ekonominin önüne çıkardığı sorunları "çözmek", varlığını sürdürebilmek için sömürüyü daha da artırmak istiyor. 1960'lardan bu yana işçi sınıfımız buna karşı savaşımı yükseltti. 15-16 Haziran işçi ayaklanması, şanlı 1976 1 Mayıs'ı, DGM direnişi, Profilo savaşımı ile işçi sınıfı, işbirlikçi tekelci burjuvaziyi geriletti, tüm emekçiler için demokratik haklar kazandı, devrimci yeteneğini ve devrimde öncü olduğunu kanıtladı.

Bügün devrimci durum ulus çapında bunalıma doğru ilerliyor. 1978'den bu yana yığınsal devrimci savaşlardaki göreceli duraksama ortadan kalkıyor. İşyerlerinde, fabrikalarda grevler, direnişler, işgaller oluyor. Yer yer ayaklanmalar oluyor, barikatlar kuruluyor. Burjuvazinin polisi ve askeriyle giriştiği sıcak savaşım ülke çapında yaygınlaşıyor. Bu koşullarda gündeme gelen toplu sözleşmelerde alınacak tavır, işçi sınıfının burjuvazi ile hesaplaşma savaşında büyük önem kazanıyor. Gelgelelim, işçi sınıfının devrimci gücüne güvenmeyen, işçi sınıfının devrimci çıkışlarını boğmaya çalışan oportünizm işçi sınıfımız önünde büyük bir engeldir. Maden-İş'in MESS işyerlerinde 15 bin metal, tekstil işkolunda da 15 bin tekstil işçisi greve çıktı. Maden-İş başkan vekili Kemal Daysal MESS ile olan anlaşmazlığını ve işçilerin greve çıkışını şöyle açıklıyor:

"İki temel anlaşmazlık noktası var. Biri parasal (?) diğeri de ekonomik (?). Temel demokratik istemlerinizi (?) birkaç ana başlık altında toplayabiliriz. İlkten, çalışma sürelerinin düşürülmesini istiyoruz. İkincisi yıllık ücretli izin sürelerini artırmak istiyoruz. Bunun için, bir iş güvencesi teminatı getirilmesini istiyoruz. Dördüncüsü ise işçi sağlığı ve iş güvenliğine ilişkin birtakım demokratik iyileştirmeler getirilmesini istiyoruz" (*Demokrat*, 29 Mart 1980).

Bu sözler pembe sendikacılık anlayışının tipik örneğidir. Oportünistlerin, işçi sınıfının işbirlikçi-tekelci burjuvaziye karşı savaşımını, "liraya 3 kuruş ekleme" ve işkoşullarını iyileştirme sınırları içinde hapsetmeye çalışan ekonomizmini sergiliyor.

Yukarıda sözlerde en başta kavram kargaşalığı var. Bir kere parasal istem ile ekonomik istem aynı anlamdadır. Oportünistlerimiz ortalığı biraz daha bulandırmak, gerçek yüzlerini gizliyebilmek için 2. paragrafta "temel demokratik istemlerimiz" diye başlıyorlar. Biz de işçi sınıfına siyasi savaşım hedefleri göstereceklerini bekliyoruz. Ama burada da ekonomik istemleri sıralamışlar. Bu da oportünistlerin, işçi sınıfı savaşımı deyince, yalnızca ekonomik savaşımı anladıklarını gösteriyor. Lenin diyor ki, "...sosyal demokrasi (komünizm —İ.S.) iktisadi ajitasyonu sadece hükümetten çeşitli tedbirleri yerine getirmesini istemek için değil, aynı zamanda (ve özellikle) hükümetin bir otokratik hükümet olmasına son vermesini istemek için kullanır" (Lenin, *Ne Yapmalı*, Evren yayınları, s. 82).

"...'Hükümete karşı iktisadi mücadele' trade-unioncu politikanın ta kendisidir, ve bu da sosyalist politikadan uzak, pek çok uzak bir politikadır" (agy, s.85).

Bizim oportünistlerin siyaseti de sendikal siyasetin ta kendisidir.

Oportünistler toplu sözleşmelerde istenecek ücretin, yani niteliksiz işgücü değerinin karşılığının saptanmasında temel kıstasları şu şekilde açıklıyorlar:

"Şu kriterler alındı: İşyerinin kârlılığı, işyerindeki örgütsel durumumuz, işyerinin hangi tekel ve holding grubuna bağlı olduğu, işyerinin genel ekonomi içerisindeki yerinin ne olduğu, cirosu, kârı, vs. etkenler gözetilerek ve çeşitli dökümanlardan yararlanılarak belirli bir ücret skalası tespit edildi" (*Demokrat*, 29 Mart 1980).

İşgücünün değerinin karşılığı olan ücretin saptanmasında oportünistlerin göz önüne aldıkları kriterler onların Marksizm-Leninizm'in ABC'sinden haberleri olmadığını gösteriyor.

"Ücret, genellikle, işin fiyatı denilen işgücü fiyatlarına verilen özel addan, ancak insanın etinde, kanında saklı bulunan bu özel metanın fiyatına verilen addan başka birşey değildir" (K. Marks, *Ücret, Fiyat ve Kâr*, s. 30).

"İşgücünün değeri, onun işgücünün üretimi geliştirilmesi, saklanması ve sürdürülüp gitmesi için gerekli birinci derecede temel ihtiyaç maddelerinin fiyatları tarafından belirlenir" (agy, s.135).

Ücreti saptarken temel alıncak kriter işgücünün yeniden üretimini sağlamaktır. Yani bir işçinin ailesiyle birlikte hem, fiziksel hem toplumsal- kültürel gereksinimlerini karşılamaktır. Marksizmin bu temel ilkesini çiğneyen oportünistler, ücret konusuna kapitalistlerin durumu açısından yanaşıyorlar. Ücretleri saptamada burjuvazinin kriterlerini kullanıyorlar. Burjuvazinin çıkarlarını savunuyorlar.

Oportünistler ücret saptamadaki kıstasları konusundaki görüşlerini şöyle sürdürüyorlar:

"Valla, tek cümlede söyleyeyim, bizim parolamız şu: savaşımda gerçekçilik. Yoksa, taleplerin tesbitinde gerçekçilik değildir. Taleplerin tesbitindeki gerçekçilik elbette ki bizi uzlaşmazlığa götürür ama, savaşımda gerçekçiliğin gözardı edilmesi de bizi sol sapmaya götürür. İkisi arasındaki dengeyi kurmayı hedefledi ve o denge de kuruldu" (*Demokrat*, 29 Mart 1980).

Oportünistlerin "savaşımda gerçekçilik"den anladıkları burjuvazinin o gün için verebileceğidir. Lenin şöyle diyor: "Eğer biz bir istemin uygulanırabilirliğinden, onun genel olarak toplumsal gelişmenin çıkarlarına değil de, ekonomik ve siyasal koşulların o günkü durumuna uygunluğunu anlıyorsak, bu tamamen yanlış bir ölçüttür" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.4, s.248).

Oportünistler bu yanlış ölçütü kullanmayı sürdürüyorlar. İşçi sınıfına yalan söylüyorlar.

KADININ KURTULUŞU PROLETARYANIN KURTULUŞUNA BAĞLIDIR

Bundan böyle muhabir guruplarımızın yazılarını isimleriyle yayınlayacağız. Şimdiye kadar isim almış M.G. listesini yayınlıyoruz:

Gülveren - Gülveren Kadın M.G. *Leninci Kadınlar* - Manisa K.M.G

İşçinin Sesi'ne selam

Gülveren'den söz edildiği zaman akla, bugünkü konumuyla, faşist baskıların yoğunlaştığı ve devrimci çalışmanın rayına oturtulmadığı, yani işçi-emekçilerin örgütlenmesinin yetersiz olduğu bir semt geliyor.

Semtin 60 Evler kesimini devrimcilerin tutmasına karşın, Leninci ideolojinin teorik ve pratik alanda kendi aralarında yerli yerine oturmamış olmasından kaynaklanan bir boşluk vardır.

Bugüne kadar devrimci çalışma adına yapılan "örgütlenme" oradaki emekçilerin özlü bir devrimci mücadeleye katılımını engellemiştir. Oysa bunu sağlamak için en başından doğru bir ideolojik bilinç verilmesi gerekirdi. Ancak böylelikle 60 Evler'deki işçiler, emekçiler sınıf savaşımında, antifaşist mücadelede gerçek yerlerini alabilirlerdi.

Burada yapılan "örgütlenme" çalışmalarının aksaklığının bir göstergesi, kadın örgütlenmesinin en sona bırakılmasıdır. Kadın hareketini kitlelerin devrimci hareketinin temel unsurlarından biri olarak gören *İşçinin Sesi*, 60 Evler'de mahalle çalışmasıyla birlikte kadın çalışmasını da başlattı. Daha önceleri kadınlara sınıf bilincinin verilmemesinden ve devrimin başarısında kadınların katılımının önemini bilmediklerinden, kadınların uğraşını mutfak ve ev işleri olarak gören 60 Evler emekçi kadınları, şimdi devrimci savaşım içindeki yerlerini kavrıyorlar. Bu yüzden daha önceleri, "devrimci çalışma" ya tepki olarak çocuklarını ve ocakta kaynatması gereken aşını gösteren 60 Evler'deki emekçi kadınlar, şimdi gerçek devrimci çalışmada biz de varız diyerek saflarını buluyorlar.

Sınıf savaşımında bilinçli, doğru Leninci ilkelerin ışığında yürüyeceğiz.

Gülveren

Kadın hareketini bataktan çıkaracağız

İKD'nin Manisa'da iki yıllık bir çalışması var. Bizler İKD içinde çalışan devrimci kadınlarız. Ülkemizde hızla gelişen olaylar oportünistlerin gerçek yüzünü ortaya çıkardı. Başlarda kadınlardaki devrimci potansiyeli toplayan İKD bunu değerlendiremeyip feminizme götürdü.

İşçinin Sesi'nin belirttiği gibi, devrimci durumun her geçen gün olgunlaşmasıyla, faşistlerin, polislerin devrimcilere ve devrimcilerin yoğun olarak oturduğu semtlere saldırıları Manisa'da da arttı. Oportünistlerin içyüzü militanların önünde burada iyice açığa çıktı. Polis her gece evleri basıp Lenincileri emniyet merkezine götürerek günlerce işkence ederken, faşistler hergün devrimcilere saldırırken, bizler burada örgüt merkezinin zorlamasıyla süt kampanyası açtık. Genel olarak Manisa'da hareketin pasifliğini görüp uzaklaşan kitle bu kampanya ile daha da uzaklaştı. Kampanya sırasında bir emekçi kadının söylediği sözler İKD'nin ve TKP'nin oportünist yöneticilerinin kulağına küpe olsun. Bize şöyle dedi: "Herkes mahallede elde silah beklerken, halk faşistlerle, polisle boğuşurken siz kimden süt istiyorsunuz? Demirel'den mi? O ve onun gibiler kanımızı emmek istiyorlar. Olmaz böyle devrimcilik".

Bizler bu konuda doğruyu getirdikçe ve ısrar ettikçe her tarafta yaptıkları pisliğe başvurdular. Örneğin, bizi dehşete düşüren bir olaya tanık olduk. Oportünistlerin girebildikleri tek mahalleden topladıkları giyecekleri, Tariş'teki direnişte yalnızca Birlik-Dayanışma'daki işçilere dağıttıklarını duyduk.

İşte böyle yoldaşlar! Oportünist yönetim çalışmayı her alanda rezil etti. Pasifizm batağına itti. Bu batağa en çabuk, ideolojik düzeyi düşük olan İKD yuvarlandı. Biz Leninci kadınlar, kadınların devrim hareketine doğrudan aktif katılmalarının ne kadar önem taşıdığının bilincindeyiz. Kadın hareketini bu bataktan çıkaracağız.

Leninci Kadınlar

GENÇLİK HALKIMIZIN GELECEĞİDİR

Bundan böyle muhabir guruplarımızın yazılarını isimleriyle yayınlayacağız. Şimdiye kadar isim almış M.G. listesini yayınlıyoruz:

Genç Muhabirler Gurubu - İzmir, Komünist Gençler M.G.
Kızıl Işık - İzmir, Ege Üniversitesi M.G.
Genç Partizanlar - Ankara, Ankara Üniv. Tıp Fakültesi M.G.

Biji Newroz

Bundan uzun yıllar önce Kürdistan'da Dehak isimli bir bey, Kürt halkı üzerinde amansız baskı uygulamaktaydı. Zulme boyun eğmek istemeyen Kürt halkı, Kava isminde bir demircinin öncülüğünde ayaklandı. Beyin zulmüne son verdiler. Daha sonra dağlara çıkarak özgürlük ateşleri yaktılar. O günden buyana tüm Kürdistan'da 21 mart "Irkçılıkla Mücadele ve Özgürlük Bayramı" olarak kutlanır. Ateşler yakılır, özgürlük türküleri söylenir.

Bu yıl Nevroz, anlamına yakışır bir biçimde, Lenincilerin de katılımıyla İzmir'de kutlandı. 20 mart akşamı Kadifekale'de *İşçinin Sesi*, Birlik Yolu (Emeğin Birliği) ve İzmir DDKD'nin oluşturduğu eylem birliği gurupları, dört yerde birden özgürlük ateşlerini yaktılar. Ateşlerin çevresini meşalelerle sardılar. Çevre halkı eyleme büyük bir ilgi gösterdi. Nevroz'un anlamını belirten konuşmalardan sonra guruplar sloganlar atarak disiplinli bir biçimde dağıldılar. Eylem polise bir kişi bile kaptırmadan başarılı bir şekilde sona erdi.

İkinci eylem, 21 mart akşamı Kürtlerin yoğun olduğu Karabağlar Son Durak'ta yapıldı. Eyleme *İşçinin Sesi*, Kitle ve çevre Kürt halkı katıldı. Yine özgürlük ateşleri yakıldı. Ateşin etrafına toplanan halkla konuşuldu. Yakılan lastiklerle yollar trafiğe kapatıldı. Ve eylem başladığı gibi disiplinle, bir tek firesiz, başarıyla sona erdi.

Eylemler sırasında Kürt siyasal gurupları, Lenincilerin doğru politikasının pratikte somut yansımasını gördüler. Ve gördüler ki güven, ancak doğru ve ilkeli bir siyasetle verilebilir. Bu siyaset *İşçinin Sesi*'dir.

Yaşasın Newroz!
Kürt halkına ayrılma hakkı!
Kahrolsun sömürgecilik!

Genç Muhabirler Gurubu
İzmir

Ankara Tıp'ta Leninci bayrağı yükseltiyoruz

Biz Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde kurulan muhabir gurubuyuz. Bundan sonra *Genç Partizanlar* adı altında *İşçinin Sesi*'ne haber, yazı, fotograf, yayın göndermek görevini üstleniyoruz.

Önce size Ankara'nın genel durumu hakkında bilgi vermek istiyoruz. Bildiğiniz gibi Ankara sınıf yapısı olarak küçük burjuva ve öğrenci gençliğin yoğun olduğu bir kenttir. Türkiye genelinde olduğu gibi bu sınıflarda "solcu"luk etkilidir. "Solcu"luğun temel ideolojik yanılgısı, işçi sınıfı ve bağlaşıkları sorununa yaklaşımından, temel gücü yanlış değerlendirmesinden ve tek tek doğru eylemleri genel bir doğru ile bağdaştıramamasından geliyor. Buna bir örnek verelim: Tariş direnişi sırasında ODTÜ'de, *İşçinin Sesi* tarafından ÖTK'ya, direnişe destek veren bir eylem yapılması önerildi. (Boykot, direniş gibi) Buna karşılık ÖTK yönetimindeki Dev-Yol'un yanıtı, "hergün liselerde bu gibi eylemler oluyor. Tariş'in bunlardan bir farkı yok" demek oldu. "Sol" akımların bu bakış açısı, gençliği, özellikle de öğrenci gençliği, toplumun dinamit fitili olarak görmeleri, onları sürekli bu tür yanılgılara itiyor. Bunun yanında, devrimci duruma hizmet eden doğru eylemler de yapıyorlar. *Kurtuluş* tüm Türkiye'de olduğu gibi, giderek sağa kayan bir yapı içinde. Bizim de yığınları tam anlamıyla saracak güce erişemediğimiz ortadadır. Bunlara bağlı olarak küçük burjuva kesiminde yılgınlık, hareketten kopma ve güvensizlik tohumları giderek serpiliyor.

Ankara Tıp'da da, Ankara'daki genel durum yansıyor. Okulda gerici uygulamalara boyun eğiliyor. Eylemsizlik var. Bu durumdan yararlanarak faşistler daha ileri konumlara gelme çabasındalar. Yönetimde olan menşevik-TİP-CHP ittifakı, savaşı akademik savaşıma indirgedi. Bu da doğrudürüst yapılmıyor. Biz, Ankara Tıp'da Leninci bayrağı yükseltiyoruz.

Genç Partizanlar
Ankara

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

Bundan böyle muhabir guruplarımızın yazılarını isimleriyle yayınlayacağız. Şimdiye kadar isim almış M.G. listesini yayınlıyoruz:

Kızıl Ulak - İzmir BMC M.G.
Fırın İşçisi - Turgutlu Fırın-İş
Kızıl Pençe - İzmir M.G.
Cezaevi Dayanışma - Turgutlu Cezaeviyle Dayanışma K.
Devrim Kervanı - Samandağ M.G.
Ozan Öncü - İzmir Tekel fabrikası
Köylü - Turgutlu köylü M.G.
Günlük Haber - Manisa İ.S.'ne yayın-haber

Gazetemize haber ve yazı göndermek Leninci görevimizdir

Bölgelerimizde, hatta köylerimizde *İşçinin Sesi*'ni yazı ve haberle beslemeliyiz. Çünkü bizlerden giden yazılar gövdeyi besleyen kan damarlarıdır. Biz Leninci isek, Lenin'in bu konuda ısrarla söylediği sözleri unutmadan görevimizi yerine getirmeliyiz. Biz gazetemizi iyi bir şekilde okuyan, okutan ve düzenli olarak haber gönderen, olayları zamanında duyuran militanlar olmalıyız.

Biz Lenin'in getirdiği ilkeler ışığında, mükemmel olmasa da adım atıyoruz. Tüm alanlarda, tüm birimlerde *İşçinin Sesi* muhabir guruplarımızı oluşturduk. Şu anda da düzenli gazete haberi gönderecek merkezi bir muhabir gurubu oluşturduk. Günlük gazeteleri okuduktan sonra, ağırlıklı olarak, devrimci durum, liberal burjuvazi, kapitalizmin gelişmesi, tekelci kesimin yapısı konularındaki haberleri ve ayrıca gönderilmesinde yarar gördüğümüz yazıları düzenli olarak gönderiyoruz. Bu muhabir gurubumuza *Günlük Haber* adını verdik.

İşçinin Sesi'ne günlük haber göndermek Leninci görevdir!

Günlük Haber
Manisa

Fabrikalar kimin kalesi?

12.3.1980 günü saat 19.00'da Maden-İş sendika binasında bir toplantı yapıldı. Konu, Yargıtay' ın Maden-İş'e verilen yetkiyi bozma kararının görüşülmesiydi. Toplantıya, BMC'nin örgütlenmesine emeği geçmiş bir işçi arkadaş da katılmak üzere gelmişti. Bu arkadaş eskiden BMC'de çalışıyordu, ancak patron onu işten çıkarmıştı. Yine de gece gündüz, yaz kış demeden fabrika önüne geliyor, BMC'deki Leninci örgütlenmede aktif yer alıyordu.

Adı geçen toplantıdan önce Maden-İş 3. Bölge oportünist yöneticileri, arkadaşa toplantıya katılamayacağını bildirdiler. "Sen Maden-İş üyesi değilsin, biz seni burada istemiyoruz, burayı derhal terket" dediler. Bunun üzerine yine eskiden BMC'de çalışıp işten çıkarılan ve fabrikadaki işçiler arasında büyük bir saygınlığı olan diğer bir işçi arkadaş söze karıştı ve "Arkadaşımız eski BMC'lidir, toplantıya girmelidir" dedi. Oportünistler "hayır girmeyecek, onu dışarı atacağız" deyince ikinci arkadaş "Gücünüz varsa onu toplantıya sokmayın" dedi.

Bunun üzerine oportünistler BMC işyeri temsilcilerini bir odaya toplayarak bu adam toplantıya girerse biz girmeyiz izlenimi yarattılar. Amaçladıkları şuydu: İkinci arkadaş sorunu orada hazır bulunan 60 kadar işçinin oyuna sunarsa işçiler arkadaşın toplantıya katılması lehinde oy kullanacaklardı. Onun için, temsilci arkadaşlar ikinci arkadaşla konuşmalıydı, çünkü bu arkadaş "işyeri temsilcilerini kırmaz"dı. Oportünistler toplantıda adı geçen iki arkadaşın isimlerini söyleyerek "bizleri beğenmiyorlarsa gitsinler .... sendikası kursunlar" dediler. Temsilci arkadaşlar toplantının iptalini önlemek için "istemeyen" arkadaşa gidip, "sen oturma salonunda bekle, yüreğimiz seninle, biz bunlara toplantıda hadlerini bildireceğiz" dediler.

Toplantıda oportünistler işçilerin suçlamaları altında bocaladılar. İşçilerin somut sorunu, yetki kararının, Yargıtay'da bozulması üzerineydi. Yargıtay'ın kararının Bornova İş Mahkemesi'ne gelip gelmediğinden oportünistlerin haberi bile yoktu. İşçiler kendi girişkenlikleriyle kararın bir fotokopisini almışlar, mahkemenin tarihini öğrenmişlerdi. Oportünistlerin "Mahkeme kararı daha bize bildirmedi, bize ulaştığında size derhal bildireceğiz, sabırlı olun" demesi üzerine bir işçi arkadaş fotokopiyi gösterip mahkemenin yerini, tarihini ve zamanını oportünistlerin bilgisine sundu.

1. Yargıtay'ın Maden-İş'e verilen yetkiyi bozması üzerine Bornova İş Mahkemesi'ndeki duruşma 19.3.1980 günü saat 15.00'deydi. Ancak Maden-İş sendikası avukatının dilekçesinin okunması için hakim duruşmayı 1.4.1980 gününe erteledi.

2. Maden-İş imzalı bir bildiriyi oportünistler fabrikaya sokamadılar. Döndüler, dolaştılar, kurdeşen oldular. Sonunda gelip Lenincilerden yardım istediler. Fabrikalar kimin kalesi acaba?

Kızıl Ulak
İzmir

Tekel işçilerinden Tariş'e selam!

Burjuvazinin militanı Demirel, iktidara geleli yurdun dört köşesinde işçi ve emekçi kıyımları yoğun olarak sürüyor, faşizan baskılar artıyor. Savaşım keskinleşiyor.

İşçi sınıfına tezgahlanan oyunlardan biri geçtiğimiz günlerde Tariş işçilerine oynandı. Yiğit Tariş işçilerinin şanlı direnişini desteklemek amacıyla biz tekel işçileri de yemek direnişi yaptık. İşbaşı yapınca hemen karar aldık. Leninciler, Kurtuluş ve TEP direniş süresince birlikte hareket edecektik.

Almış olduğumuz kararı işçi arkadaşlara duyurduk ve direnişe hazırlandık. Yoldaşlar, birşey hatırlatayım. İşyerinin müdürü, memuru, sendikacısı, gerici ve kariyeristi sosyal demokratlardan oluşmaktadır. Bizim yemek direnişi yapacağımızı öğrenince müdürüyle, memuruyla, sarı sendikanın temsilcileri direnişi kırmak için seferber oldular. Memurlar, salon nezaretçilerini, ustaları yazıhanelere çekerek direnişi kırmalarını istediler. İşçi sınıfı direnişe hazırdı ama arkadaşların bir kısmı burjuvazinin korkutma siyasetinden etkilendi. Yemeğe yarım saat kala elektrikler kesildi. Hemen bu olanaktan yararlandık. Salonlarda konuşma ve afişleme yapıldı. Afişlerden bir tanesi memurun tam arkasına yapıştırıldı. Memur afişi bir türlü sökemedi. Salonun yetkilisine söyledi, o da sökemedi. Bir başka arkadaşa söyledi, o da sökemedi ve afiş direniş süresince duvarda kaldı.

Alınan karara göre yemeğe on dakika kala kapılar tutulacaktı. Bizim arkadaşlar yerlerini aldılar. Diğer guruplardan kimse yoktu. Sözde işçinin temsilcisi sendikacılar karşımızda müdür ve memurlarla birlikte yer aldılar. İşçi arkadaşların çoğu bizim yanımızda yer aldı. Bir kısmı da bizden tarafta ama biraz aralı durdu. Bir süre daha demagojik militanları bekledik ama beklememiz boşuna oldu. Gelmediler.

Biz belgiler atarak başladık. Ajitatör arkadaş Türkiye'de tezgahlanan faşizan oyunları etkili bir biçimde anlattı ve direnişi kırmak isteyen müdürünü, memurunu, sendikacısını eleştirdi. Yığınlar bizden yana olduğu için bu baylar seslerini çıkaramadılar ve direniş başarıyla sonuçlandı.

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Yaşasın faşizme karşı savaş birliğimiz!

Ozan Öncü
İzmir

Samandağ'da faşist baskılara karşı savaşıyoruz

İlimiz Hatay'da sıkıyönetim uygulaması başladıktan bugüne kadar "yurtsever ordumuz"(!) tarafından halkımıza yapılan baskılardan sözetmek istiyoruz.

Her yerde olduğu gibi, ilimiz ve ilçemizde tüm derneklerin eylemleri yasaklandı. Bunun yanısıra zamanında yöneticilik yapan, militan ve kadro durumundaki tüm devrimciler 141-142 vb. faşist maddelerle cezalandırılmaya çalışılıyor. Eylemlerde (yazı, bildiri, korsan miting, vb.) bulunan insanlar saptanıp, evleri basılıyor. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi devrimcilerin ailelerine akıl almaz baskılar yapılıyor. Ana, baba, akrabalar, oğulları yerine "rehine" olarak alınıyor. "Oğlunuz teslim oluncaya kadar sizi tutuklayacağız. Gelsin teslim olsun sizi serbest bırakırız" biçiminde tehditler savruluyor. Bunda amaç Samandağ'da gelişen toplumsal muhalefeti bastırmak, devrimci unsurları aileleriyle karşı karşıya getirmektir.

Sıkıyönetimin en azılı saldırısı 16 mart 1980 pazar günü Samandan'da oldu. Saat 15'den 17'ye kadar sokağa çıkma yasağı kondu, ardından binlerce askerle genel bir operasyona girişildi. Samandağ halkı tam 12 saat işlerinden alınıp aç, susuz evlerine hapsedildiler. Ancak Samandağ halkının devrimci uyanıklığı sonucunda burjuvazinin hevesi kursağında kaldı. Tüm "gayri meşru" eşyalar jandarmanın gözü önünde korkmadan evlerden çıkarıldı. Bu durumdan gocunan "yurtsever komutanlar" (!), evlerdeki dolma ve kırma gibi avcılıkta kullanılan tüfeklere el koydular ve sahiplerini bir süre gerekçesiz göz altına aldılar.

Aradan iki gün geçtikten sonra Antakya, Reyhanlı ve Altınözün'de devrimcilerin, Kürtlerin ve Alevilerin bulunduğu tüm mahallelerde yine geniş bir operasyona girişildi. Alevi-Kürt halkına ağza alınmayacak küfürler, tehditler savurdular. Cumhuriyet mahellesinde barınan faşistlerin evlerini bile aramadılar.

Yoldaşlar!

İlimiz ve ilçemizde burjuvazinin yıldırma, gözdağı verme taktikleri bu denli açıktır. Ama baskılar, tehditler sökmeyecektir. Lenincilerin çalışmalarını engelleyecek hiçbir güç yoktur.

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Devrim meşalesini yükseklerde tutalım!

Devrim Kervanı
Samandağ

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

Fırın işçilerinin direnişi burjuvazinin ve menşeviklerin yüreklerine korku saldı

Bunalım her geçen gün derinleşiyor. Burjuvazi ve menşeviklerin, değişik dillerden de olsa bunalımın vahim olmadığını söylemeleri gerçekleri değiştirmiyor, güneş balçıkla sıvanmıyor. Direnişleri, grevleri, yığınsal çıkışları menşeviklerin dışında herkes görüyor. Turgutlu'daki fırın işçileri üzerindeki baskı her geçen gün artarak sürüyor. Leninciler baskılara karşı direniyor. Son olarak 7 işçi arkadaşımızı tutukladılar. 33 gün önce erken işbaşı yapan ekmek fabrikasının baskını tutuklamaya gerekçe gösteriliyordu. Bu baskılar üzerine kararımızı verdik: DİRENİŞ! 15 şubat günü ekmek çıkarmamaya başladık. 23 kara fırın ve ekmek fabrikasında çalışan yaklaşık 70 işçi işbaşı yapmadı. İsteklerimiz ortadaydı:

1. Arkadaşlarımızın serbest bırakılması,
2. Patronların davayı geri alması
3. Gece ekmek çıkarılması konusunda baskının kaldırılması,
4. Tüm işçi arkadaşların işine dönmesi.

Direnişin birinci günü işverenlerle görüşme yapıldı. İşverenler davayı geri alacaklarına, işten hiçbir işçiyi atmayacaklarına söz verdiler. Fakat bu arada polis altı işçiyi daha göz altına almıştı. Biz bu arkadaşların derhal bırakılmasını istedik. İşverenlerle savcılığa gidince savcı, eski işverenlerden şu anda Ticaret Odası başkanı olan Hüseyin Aykutay'a "Hüseyin bey sizi bekledik bekledik, gelmeyince işçileri tutuklayıp cezaevine gönderdik" dedi. Daha sonraki toplantıda işverenlere direnişi sürdüreceğimizi, bu konudaki tüm engellere karşı savaşımı sürdüreceğimizi bildirdik. Bu kararlı tutum üzerine işverenler de karakola telefon ederek, işverenler olarak ekmek çıkarmayacaklarını bildirdiler. Direniş tam dört gün tüm işçilerin katılımıyla sürdü. Polis, aralarında Fırın-İş sendikasının genel başkanı, genel saymanı ve genel sekreteri de olmak üzere 8 yöneticiyi göz altına alarak tutukladı. Beşinci gün, hiçbir işçi işten atılmadan, gece ekmek çıkarılmaması konusunda anlaşmaya varıldı ve işbaşı yapıldı. Mahkeme günü işverenler de davadan vazgeçtiklerini yargıca bildirdiler.

Leninciler canlı komiteler kurarak işçi sınıfının devrim dostları olduğunu gösterdiler. Cezaevi, hukuk, mali, ailelerle dayanışma, ajitasyon, propaganda komiteleri gece gündüz demeden çalıştı. Mahkeme günü adliye tıklım tıklım doluydu. İşçiler kelepçeli ellerle Lenincileri selamladılar. Menşeviklerin "yazık oldu işçilere, bu eylem provokasyondur, işçileri cezaevine düşürdüler" safsatalarını işçiler kelepçeli yumruklarıyla menşeviklerin kafasında ezdiler. Cezaevine işçileri almaya gittiğimizde marşlar ve "Faşizmi İninde Geberteceğiz" belgisi bizi karşıladı. 17 fırın işçisi cezaevini "Faşizmi İninde Geberteceğiz" belgisiyle terketti. Cezaevinde *İşçinin Sesi*'ni hep birlikte okudular. *İşçinin Sesi* fırın işçilerinin sesine ses, gücüne güç kattı.

Fırın işçilerine uzanan elleri kıracağız!

Yaşasın fırın işçilerinin direnişi!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Kurtuluşumuz ileri demokratik halk devrimidir!

Direnişimizden gazetemiz *İşçinin Sesi*'ne selam!

Fırın İşçisi
Turgutlu

Sendika ağalarına karşı savaşacağız

Oportünist yöneticilerin direktifiyle gençlik örgütleri *İşçinin Sesi*'nin etkin olduğu fabrikalara saldırtılıyor. "Teba"da işçilerin, bu oportünist yöneticilerin kışkırtmasına boyun eğen birkaç kandırılmış İGD'li gencin kurşunlarıyla karşılaşması bunun çarpıcı örneğidir.

Biz işçiler, İGD'li oportünistlerin bu saldırılarını protesto etmek amacıyla 2 nisan çarşamba günü sabah 10:30'da Maden-İş binasına 38 kişilik bir gurupla gittik.

İçimizden iki sözcü, Vural Atis'le konuyu tartıştı. Olayı anlattı. Vural Atis'in yanında bulunanlardan bir menşevik (organizatör) sürekli konuşanın sözünü kesti. Konuşma fırsatı vermek istemedi. Sonunda o kadar ileri gitti ki, el kol hareketleriyle saldırmaya başladı. Biz işçiler olarak menşeviklerin provakasyonuna girmedik. Amacının kavga çıkarmak olduğunu anladık. "Biz konuşmaya geldik, kavga etmeye değil" dedik. Ama daha ileri gitseydi dayak yiyecekti, o başka.

Sendika ağası Vural Atis, bacak bacak üstüne attı. "Ben İGD'lileri İKD'lileri severim", "devrimcilere sempatim var" dedi. Sonra da "Burası sendikadır. Ne bir partidir, ne de gençlik örgütü. Herkes girebilir buraya" diye sürdürdü.

Arkadaşlardan biri konunun uzatılmaması için söze girip "Nerede görülmüş bir gençlik örgütünün işçi sınıfına saldırtıldığı" deyince Vural Atis bam teline basılmışcasına ayağa fırladı: "Kimsin sen, adın ne, kimliğin nedir" diye bağırmaya başladı. Arkadaşımız, "Adımı ne yapacaksın? İşçiyim ben. Bu hareketi işçi olarak protesto etmeye geldim" deyince de "Maden-İş üyesi olmayan buraya giremez. Çıkın dışarı lütfen (!), terkedin burayı" demeye başladılar. Yazık! Savaşkan Maden-İş'imiz bu adamlara mı kaldı? Arkadaşlar, "bu saldırılar sürerse gerekenin yapılacağını" belirttiler. Bunun üstüne oportünistler, Teba'da, "işçilere ateş edilmediğini, havaya kurşun sıkıldığını" (ne demekse bu?) ileri sürdüler. Biz "sen nereden biliyorsun bunu? Bal gibi de işçilere ateş edildi" dedik. Oportünist, "hayır, havaya ateş edildi, yalan söylüyorsunuz" diye diklenince arkadaşlar, "asıl yalan söyleyen sizsiniz olayın içinde biz de vardık, *üzerimize* kurşun sıkıldı" diye direttiler. Bu noktada Vural Atis tam bir bürokrat tavrıyla sözü çevirdi. "Bu bizi bağlamaz. Bu İGD ile sizin aranızda bir sorundur, bizi ilgilendirmez" dedi. Bu olayı sendika olarak protesto etmekten bucak bucak kaçındı. İçimizden, Tariş'ten atılmış ve Vural Atis'i tanıyan bir işçi, "1976 yılında Tariş'e faşistlerin girmesine neden olan, direnişi kıranlardan birisi de budur" dedi ve çıktık.

Sınıf sendikacılığında güvensizlik yaratan, sendikaları sınıf savaşımından koparıp birer uzlaşmacı kurum haline getirmek isteyen bu sendika ağalarına karşı savaşımız sonuna kadar sürecektir.

Ozan Öncü
İzmir

KIZIL ULAK'IN NOTU!
Eylemlerden sonra bir oportünist işçilerin kandırılarak sendikayı bastıkları haberini diğer işçiler arasında yaymaya başladı. Altındağ'da oportünistler tarafından yayılan bir dedikodu: "BMC'de yetkiyi kaybedersek *İşçinin Sesi* yüzünden olacak".

Kızıl Ulak
İzmir

Hüseyin Gazi'de örgütümüzü güçlendireceğiz

Bizler Ankara Hüseyin Gazi bölgesi *İşçinin Sesi* taraftarlarıyız. Araştırdık, *İşçinin Sesi*'nin getirdiği görüşlerin doğruluğunu gördük. *İşçinin Sesi*'nin beş ayda verdiği savaşı hiçbir siyasetin beş yılda verdiğini görmedik. Şimdi bizler Hüseyin Gazi'de örgütleniyoruz.

Sömürüye ve haksızlığa her zaman karşı geldik ve hesap sorduk. Faşizmi besleyen parababaları, burjuvazi, kendilerinden hesap soracağımızı ve yok edeceğimizi biliyor.

Biz ilerici Hüseyin Gazililer olarak ezilen bir sınıfın haklarını savunuyoruz ama yalnızca bizlerin savunması yetmez. Emekçi kitleleri hareket saflarımıza almadan birşey yapamayız. Bazı örgütlerin illegal çalışmaları vardır. Ancak bu çalışmalar halktan soyutlanmış olduğu ve emekçi sınıfla diyaloga geçemediği için bir "çete"nin yaptıklarını yapıyorlar.

Bizler çete gibi çalışmayacağız. *İşçinin Sesi*'nin kadrolarını da pasifize ettirmeyeceğiz. Kötü bir örgütlenme devrimci harekete zarar verir. Yığınlar üzerinde olumsuz etki bırakır. Biz halkla diyaloğumuzu derinleştireceğiz. Yığınlara tüm olanaklarımızı kullanarak bilinç ve deneyim kazandıracağız. İşçi sınıfı işte o zaman komünistlerin saflarında yer alır, savaşımda inançlı ve kararlı davranır. O zaman daha da güçlü oluruz. Burjuvaziyi, emperyalizmi, faşizmi bir yumrukta ezer, eritir ve yok ederiz. Faşizmi besleyen parababalarının mallarına el koyalım!

Yaşasın Leninci TKP!
Faşizmi ininde geberteceğiz!

Hüseyin Gazi
Ankara

İŞÇİNİN SESİ
devrim için savaşanların sesidir!
ABONE OL! ABONE BUL!
MUHABİR OL!
DAĞITMAK MI İSTİYORSUN?
BİZE BİLDİR!